

Народи, що в давний історичний час переважувать і інші своєю мужеською снагою творити свій лад на світі є завжди головним рушієм історії людського існування. Вони тим самим стають творцями того, що люди звикли називати поступом, вони творять культуру, цивілізацію й передусім їх заслуга в тому, що вони творять на своїй території для кожної епохи ідеал форми і змісту політичного, соціального та економічного життя державних спільнот, а на просторі засягу своєї сили також закон співжиття між народами. Цю одвічну правду прислонили нам згодом всякі віри й науки, що вчили нас про інтернаціональну людину.

Нарід це зовсім самостійна збірна одиниця, завдяки якій сучасна людина стає собою. Ми не можемо собі подумати повного життя одиниці поза своєю національною спільнотою. І коли трапляється, що одиниця може часом зле почувати себе у своїй спільноті, що ця спільнота не дає можливості їй розгорнути всі свої сили, не дає їй можливості захити повним життям, то це не є наслідком того, що сучасній людині треба ширших рам, як ці, що їй дає її нарід. Це значить тільки, що даний нарід не здужає культу, но та соціально і на разі не має сили в його нутрі, щоб шляхом відповідних реформ, чи шляхом революції очистити авгієву стайню соціальних суперечностей.

А коли трапиться таке одиниця, що чується добре у всякому національному сере-

довищі, то це буде або жид, або якийсь злочинець менше або більше легальний. Вся маса одиниць, яких би ми нарід не взяли, не всилі влитись навіть при найбільшому натиску у склад другого народу. Прикладом можуть нам послужити у Франції — Бретонці, у Англії — Ірландія, навіть Шкоти. Що ж є тим суттєвим, що народи різнить між собою? Передусім певний расовий тип у фізичному розумінні, це ясно з першого погляду, позатим — спосіб заховання у різних ситуаціях щоденного життя. Але це все це далеко не все. Найістотніше чим народи різняться між собою це є те, що вони, так би сказати, продукують людей в основі своїй з тою самою духовістю без огляду на те, чи їх світогляд є матеріялістичний, ідеалістичний чи волюнтаристичний.

Цим різняться між собою поодинокі народи світа, це творить основну ціху індивідуальності всіх здорових одиниць кожного народу. В одній національно-політичній спільноті є певний расовий первень цілого життя й його розуміння, що є питомий тільки одиницям того народу, до якого вони кровно належать.

Всі одиниці, що входять в склад українського народу це тільки різні відміни одної і тої ж самої української людини. Ця питома кожному народові, що є гіжний назви тої, расова окремішність є вугольним каменем духовости кожної одиниці, що належить до нього, вона є базою, на якій розквітає індивідуальність, вигодувана соками свого расового ґрунту. Не було якоїсь інтернаціональної геніяльної людини. Всі генії роду людського носили перш усього ціхи своєї національної приналежности. Кожен культурний нарід видав своїх письменників, своїх філософів, своїх мистців, своїх економі-

стів, політиків, теоретиків суспільно-політичних напрямків, своїх революціонерів. І коли щось колинебудь і було велике і за таке признаване в міжнародньому масштабі, то тільки те, що виросло великим на якомусь національному ґрунті. Малі розміри цієї праці не дозволяють нам ширше розвестись над цією справою. Але вже щоденні явища, як от той самий марксизм інтерпретований і перекладжений в життя Леніном і Скрипником, московськими більшовиками, як Ваганянин а у українськими більшовиками, як Шумський, Волобуєв, Хвильовий, ілюструють повніше. Тому мова, а навіть свідомість своєї національної назви не будуть ніколи вирішним чинником, чи дана одиниця належить до того, чи іншого народу.

От Москва через багато століть поневолює, гнобить, асимілює український наріччя. У висліді ми під оглядом національної свідомості а також під оглядом мовним втратили великі простори північних, північно-східних та східних земель. Але це ще не значить, що українці, що називають себе рускими через несвідомість, що забули, або зіпсули свою мову, перестали бути собою, Ані трохи! Цілий стиль життя тих українців свідчить, що мимо всего вони лишились далше невідомою частиною українського народу. Це саме явище помічається також і на вкрадених Московою землях інших поневолених народів.

Отже ж Москва поневолює народи, намагаючись вбити національну окремішність культур і взагалі духового життя підяремних народів й тим самим поневолює й понижує особисту гідність кожної одиниці всіх поневолених народів.

То нічого не шкодить, що Сталін є грузином. Наполеон також не був французом, а корсиканцем, що в молодості своїй підніс повстання проти панування французів над

його народом, але ставши на службу Французькій революції, вів таку політику, яка відповідала елементаві, що творив його силу. А тим елементом, був елемент Французький.

Так як Наполеон гонив до боротьби чужі народи за інтереси Франції, хоч і ніс шильд боротьби за Сполучені Штати Європи, так і Сталін жене нас за цілі московського народу до боротьби за те, щоби підбити московському народові цілу кулю земську. Всякі штучні назви, як ось "радянський народ", що мають означати якийсь багатонаціональний нарід, це самообман інтернаціоналістичних утопістів. Це обман цих, що живуть "з інтернаціоналізму".

Хто такий той "радянський народ" ми знаємо. Ми знаємо, що це московський нарід, що хоче зайняти собою, виповнити в цілості кожній закамарок московської імперії.

Для апостолів "істини" про інтернаціональну людину, було одначе треба тільки людини створеної на образ і подобиє одного Бога, чи якогось малпячого предка, а не її національної суті. Нещадного вдару завдала цим "теоріям" сучасна дійсність.

Сьогодні найбільш запеклі інтернаціоналісти, що ворожать у майбутньому злиття всіх народів в один — московські більшовики, відкликаються до свого народу. Сьогодні московські більшовики у мосвоксському народі шукають за традиціями, за надтхненням, повертаючися навіть до культу... московського царя Петра I. Вони бачать, що той радянський народ, що його вони намагалися стопити зо всіх народів московської імперії це омана, яка має позори дійсности тільки завдяки терору та баламуцтву пропаганди, при наможенні тугого

намордника всім свідомим правди елементам. Вони знають добре, що цей "радянський народ" це більш чим півтора сотні різних поневолених народів, що їх держить в купі Кремль-держиморда залізним обручем насильства.

Не дивно, що між українським народом досі неможливо було знайти українця на пост секретара КП(б)У, що на той пост треба було поставити як не Косіора-поляка то Постішева чи Хрущева - москвинів. Тобто в ССРСР заступлено інтернаціональність - є не до здійснення на світі - московскістю, що її називається інтернаціональністю. Повстання більшовизму завдячуємо тільки історичній суті московського народу, якого половина що найменше, це це зверх засимільовані племена фінські, турські, українці, білоруси та інші. Такий "нарід" не міг нічого іншого і видати, як більшовизм... Такий самий був його царизм таким бувби і його націоналізм. До цього треба було зробити відповідну "надбудову".

Московські "інтернаціоналісти" видигають московський (великоруський) нарід на педистал першого народу у світі за те, що він видав Леніна, за те, що він перший в "себе" зробив т.зв. соціалістичну революцію ітд, аж до того, що московський нарід дає... перспективу цілому людству... Такі аргументи це як на них, нічого дивного... Зійшлося раз двох жебраків і от один з них став хвалитися, що він дід з діда прадіда, а цей другий є сином господаря і як такий немає світлик жебрацьких традицій.

Так, не класа, не геніяльна одиниця є основним рушієм історії, а нарід родить класи, геніїв, поступ. Нарід є тим основним двигуном безнастанної зміни, безнастан-

нього розвитку форми і змісту людського життя. Річ ясна не кожний і не який небудь народ, а той і ті народи, що є в стані видати у себе одиниці сильні мужеською ту-гістю — так під оглядом національно-моральним, як і фізичним у своїй штуці і науці, у своїому суспільному та політичному житті, одиниці, що в пануванні свого народу, у його рості, силі та багатстві бачать найвищу ціль свого життя, поза якою існує тільки тьма кромішня.

Кожний такий народ криє в собі потенціально цілий людський рід. Тому його еґотизм є не тільки суб'єктивно, з його власного становища оправданий, але й об'єктивно конечний. Найбільше завдячуємо тим народам, що у своїому історичному існуванні жили найбільш еґотично. І тому справедливо є, коли ідуть у тінь небуття чи тільки за лаштунки великої світової сцени слабкі, миршаві народи. Поступ і культура родяться тільки у змаганні, в якому йдуть ^{на дно} ці, що стратили рацію існування з приводу безплідного споживання хліба, з приводу своєї імпотенції, що перешкджає їм творити і жити сильно і могутньо для себе...

Народи, що слабіють, що перестали рости, перестали жити своєю власною силою, а живуть нетворчо з грабіжництва у життєздатних народів, рятуючи свій стан посідання, спиняють розві^{тання} іття. Такі народи, ^{що} всю свою силу витрачають на те, щоб тільки вдержати те, що вони в минувшині добули, відходять на задній план — у тінь історії. А народи здорові, що безнастанно ростуть і міцніють, висуваються на чоло цілого людського світа, стають у його проводі, стають авангардом людського роду у боротьбі за краще життя всіх людей у світі, хоч вони і борються виключно за справу свого росту.

Усі життєздатні народи, для добра цілого людського світа сповняють рівночасно ще ролю грабаря народів-паразитів. Вони прочищують поверхню життя від всякої нечисті, що виділяється з розкладу загибаючих народів. І так діється від віків. Так буде діятися і по всі віки вічні.

Кожний передовий нарід у світі, має привілей бути передовим тільки так довго, як довго існують до того реальні підстави в ньому самому. То значить, як довго він є так сильний, що може і вмів відстояти не тільки фізичною, але й моральною силою своє гегемонне становище без огляду на забобони і пересуди, що лишилися як психологічний відцвіт минулого реального життя. Коли ж трапляється так, що йому лишається тільки привілей, тільки слава з минулини, тоді безцеремонно він летить у пропасть небуття. На його місце стає нарід, який має всі і моральні і фізичні і матеріяльні дані заняти гегемонний пост вождя народів. Це з такий нарід, що несе ідею нового поступового суспільного і політичного устрою; на своїй землі та співжиття між народами на просторі засягу своєї сили, ідею нової і одиноко справедливої в даний час організації праці і цілого життя людини в окружаючому світі в себе і народів. Нарід необтяжений іншою традицією, як тільки традицією боротьби за право незалежного існування, одержимий жадою свободи, вільного творення.

Справа в тому, що кожний панівний нарід перестає бути ним, коли змінилися фактично силові відносини між ним і підлеглим йому народом, коли старий політичний уклад сил не відповідає дійсності. Старий т. зв. порядок через те стає історично несправедливим, назадницьким, таким, що спиняє розвій

людського життя.

Тоді той нарід, що завдяки суб'єктивним і об'єктивним даним має силу розпочати боротьбу зі старим гегемоном-паразитом, стає виразником поступу, творцем нової епохи. Цей нарід, виступаючи як речник повстаючого світа, несе ідею нового співвідношення між народами, ідею, яка є відбиткою волі авангардного чинника у його свідомості.

Безперечно визволитись може кожний поневолений нарід. Але перебудову одної світово-політичної системи на іншу може перевести нарід тільки великої моральної (не мішати моралі з мораліною Шопля) та фізичної сили, що має до розпорядності потрібні йому добра, нарід, якого чин дає натхнення і перспективу іншим народам.

II.

Прикладом того може нам послужити антична Європа.

З перспективи віків бачимо там, як на зміну народам перестарілим приходять до гегемонного становища молоді, життєво сильні народи. Так от на місце греків приходять римляни. На короткий час між тим, як дотлівала політична потуга Греції, а почала розцвітати потуга Риму, ясним фаверверком заблїстїла потуга македонського народу, народу з грецькою культурою, що виріс у грецькому життєвому просторі. Та антична Європа була малим світом в порівняння з нашим. В наших часах ціла земська куля докладно перемиряна і подїлена. Водні, воздушні і сухопутні шляхи омотали тонкою, але міцною сіткою цілу землю. Така пр. Англія свої посїло-

ши має у всіх частинях світу, вчисляючи тут і Америку. В наш час всі частини земного глоба, заселені народами і племенами, є втягнені у тісно замкнене коло народів, якого нікому з них не можна зирзатись.

В цьому крузі більшість народів, це не ди. безправні до того ступня, що деяким з них відмовлено навіть права називатись своїм іменем.

В античних часах, круг знаного європейцям світа був малий, обіймав собою простір, що далеко не дорівнював навіть половині простору одної сьогоднішньої московської імперії. В часах існування античної Європи на кулі земській існували менш або більш замкнені комплекси народів, що не мали здебільша на себе ніякого впливу. Не дивниця, що в античних часах в європейському світі один народ міг стати гегемоном над всіма народами і просторами довколо Середземного моря, сягаючи в глибину європейського континенту.

Прихід до голосу германського та словянського світів, підготованих у боротьбі з античним світом до державно творчого життя, поширив засяг простору культурної Європи.

Ні один з державотворчих чинників по античної Європи не був в стані опанувати на зразок старого Риму ту нову Європу. На короткий час це владарься германському елементові, який фактично не існує, як один народ. Перевагу над гегемонією германського елементу бере етнічно расовий елемент Європи. Захід в основі галійський з домішкою рим-герм. остає романським, за виїмком східної його частини, де квіте епігонство гегемонізму, південь в основі римський з домішкою германо-словянським також лишається романським. Схід словянським з гегемонією українського Києва, по середині повстає зародок німецького народу, базс германскости.

у заранні творення поантичної Європи.

Ще більше змогло "партікуляризм" Європи означування цілого глоба європейськими впливами в поантичних часах. Вона дало можливість повстати кількоєвропейським народам, що взяли гегемонію на земнім глобі у свої руки.

Одному народові було б це не під силу. Попросту час, як родився загибаючий нині світово-політичний уклад в світі, було доволі порожнього місця, яке могли займати європейські народи, не думе то заваджаючи один другому. Так отже займав кожний, що міг зайняти, стільки, скільки конем обїхав зглядно ксраблем обїхав і затьнув свій прапор. Рівночасно на європейському континенті не було спокою.

Ішла безнастанна боротьба сил між усіма європейськими народами рівночасно. Кожний нарід з окрема і всі разом торували собі в перед розвоєвий шлях через внутрішні елігійні війни, колоніальні підбої, взаємні війни між собою та соціальні революції. Так ішла селекція народу у змаганнях за право бути передовими.

І так в Європі в ХІХ. ст. остаточно оформилися п'ять світових потуг: Англія, Франція, Німеччина, Італія та Московія. За той час в Азії вироста на світову потугу Японія, а в новому світі - Сполучені Штати Північної Америки. Україна, що була присутна ще у Х., ХІ. та ХІІ ст. при творенні поантичної Європи у ХІV. ст. остаточно вибуває зі складу рішачих чинників європейської політики, з приводу внутрішних суперечностей в обличчі зовнішно-політичної небезпеки ще у ХІІІ. ст. Її місце стала займати щораз то більше Москва, а перед тим частинно Польща.

Цим разом уже всі континенти оготані

сіткою інтересів світових потуг, які не дозволили нікому розвиватись поза кругом ними визначеним.

III.

Повстанню і розвою цих світових потуг надзвичайно сприяв буржуазно-капіталістичний устрій, що розцвітав саме на розвою фабричної промисловости та визиску колоній недержавних народів, слабих політично держав і взагалі світа праці, без огляду на те, чи він належав до народів панівних, чи народів підлеглих.

Річ ясна, що світ праці світових потуг, не зважаючи на то, що був визискуваний своїм капіталом, рівночасно брав участь у грабежі колоній і залежних країв на спілку разом зі своєю буржуазією. Його життя-ва стопа, його культурний розвиток, ріс не в наслідок внутрішньої суспільної справедливости а коштом зисків, які одержував капітал його "національної" буржуазії в колоніях і чужих державах.

До цього грабункового способу життя гегемонних народів була допасована ціла їх внутрішня політична, соціяльна та господарча структура. Та з хвилиною, як підлеглі стали створювати що раз то більші труднощі метрополіям у грабленні своїх територій — чи то через утворення сильного незалежного руху, коли це були недержавні народи чи то в наслідок зміни свого старого недолугого політичного, соціяльного та економічного режиму, як вони були народами державними, чим то вони стали унезалежнювати своє внутрішнє життя від зовнішніх

впливів капіталу - показалося, що стара внутрішня структура держав гегемонів не оплачує себе.

Буржазно-капіталістичний режим світових гегемонів викликав у колоніях і в залежних від себе колосальних "сферах впливів" сили, яких його представники не були в силі опанувати. Під твердим биківцем гандляра невільників, плантаторів і інших родів представників європейської цивілізації в колоніях почали автохтони думати національно-політичними категоріями. Ствертий вступ до шкіл європейських народів став вчити муринів, китайців, гіндусів ясніше розуміти вартість організованого життя, вартість організованої свободи. А участь у взаємних збройних конфліктах європейських народів плюс гасла марксістського соціалізму та практика більшовизму, показали цим народам також і слабкі сторони плантаторів та взагалі білої людини. Поява могутньої японської держави родила в них надію у свої сили і певність завтрашнього дня. Тут вже не багато могла зробити приватна ініціатива капіталіста. Треба було тікати від крила своєї державної влади. А державна влада за демоліберального світогляду при буржуазно-капіталістичному устрою це була уряднича верхушка, що призначена і висвячена проповідниками того устрою, щоб бути "нічним сторожем" приватної власності промисловців, банкірів і взагалі грубших спекулянтів. Вона дурно цього не хотіла робити, це значить, користала з всякої нагоди, щоб зміцнити свою позицію у державі, як чинника рішачого, що опирався на сили зорганізованого в державу людського матеріалу.

Буржуазно-капіталістичний устрій дав можливість капіталу одної світові потуги вриватись також на внутрішній ринок другої світо-

вої потуги і тут вести далі свою експлуататорську роботу. Так от приміром англійський нафтовий капітал кидався, як рак на нафтові терени Сполучених Штатів Північної Америки.

Сприяла цьому ще одна обставина, а власною наявністю жидівського капіталу, капіталу, який не існував правно, як капітал жидівський, а як капітал країни до під його прапора він виступав, хоч через те, той капітал ні на хвилину в дійсності не переставав бути капіталом жидівським. А жидівські капіталісти, що існували у всіх країнах, спираючися на частину національного капіталу, який був у руках елемента здебільша позбавленого національної моралі, доводили буржуазно-капіталістичній устрій до того, що він правно бачив тільки людину створену на образ і подобіє боже а не бачив її національної приналежності. І ціла офіційна культура мала затвердити і утвердити стан посідання тої "інтернаціональної людини" космополіта, і ціла ця система дала можливість світовим потугам не тільки омотати своїми капіталами і політичними впливами цілий світ, а ще й увійти собі взаємно в шлунок і печінки.

Але вся справа тут в тому, що кожний інтернаціонал мусить спиратись на армії, якої ядро є національне. І відси виринула найбільша основна суперечність у старому світово-політичному укладі, яка й завдає йому основний удар. Вдирання чужого капіталу на свою територію місцевий капітал мусів оцінювати, як експлуатацію ресурсів, що давали йому можливість мати свою власну армію і засоби до експанзії на світові ринки. А що ця армія складалася з місцевого населення, треба отже було промовляти в дусі патріотичному, треба було отже боронити найближчий терен експлуатації, як всенаціональну цілість.

Звідси приміром знані патріотичні виступи американського жида Рокфелера проти Детердінга, представника англійського капіталу, як проти ворога інтересів американського народу. Вправді вдирання англійського капіталу у господарче життя Америки не викликло на користь американському народові. Але й Рокфелерце було жидівське терня у живому тілі американського народу. До боротьби за свої інтереси капіталісти світових потуг, що йшли до влади під гаслами визволення одиниці з всяких пут, не поминаючи і "національних", що вяжуть її приватну ініціативу у луканні джерел наживи, стали кликати до боротьби під національними гаслами маси народів на терені, яких вони мали свій осідок, базу експлуатації і випадку у чужі країни.

І справді з часом ці маси почули, що вони є сильні, що капітал це тільки знаряддя і є мертво, коли ним не кермує жива людська рука і голова. І що саме найважливіше: треба мати реальну силу, а не сам закон, щоб це знаряддя втримати в своїх руках. Скористалась із цього руху, що ішов з долу державна влада, щоб з нічного сторожа освяченої власності капіталістів змінитися у контролера приватно-власницького портфеля, не порушуючи суті його змісту, хоч і обмежуючи необхідну ініціативу власників капіталу. Ця тенденція державної влади позначилась удержавлюванням залізниць, банків, копалень ітд.

Це одначе було половичне полагодження справи. Вимагати від вовків, щоб стали вівцями, даремна справа. А тим більше, коли державна влада не відважилась віддати свій капітал від закордонних центрів капіталу. Державна влада не порушуючи нічим буржуазно-капіталістичної основи господарства, заплутувалась у безвихідну ситуацію. Не зміню-

чи соціальної структури, державна влада й далі лишалася залежна від податків капіталістів. Вона була залежна від цілої господарчої системи, яка не відповідала вже господарчим цілям в змінених обставинах. Капіталісти на оборону своєї самостійності так у боротьбі зі собою, як і своєю державною владою уживають картелів, трестів і цілого ряду явних і тихих спілок, що виростили з початку, впливаючи з природи буржуазно-капіталістичної структури економічного устрою. Капіталісти змагались не тільки за ринки кольороких народів, але і між собою. Це у результаті дало скупчення великої кількості капіталів у руках сильніших представників світового капіталу. І це вони зуміли використати у боротьбі з своєю державною владою, що напихалась їм своєю регуляцією і контролею.

Всетаки капіталіст став потребувати сильної держави, щоб боронила його місце на міжнародних ринках, хоч би це мало бути навіть коштом недоїдання всього населення держави. Державна ж влада в особі вищого урядничого апарату знову користаючи зі свого монопольного становища, як одинока сила, що могла дати захист капіталістам, намагалась цупко схопити його, використовуючи для збільшення своєї сили, через збільшення сили своєї країни на зовні.

III.

Світова війна, що розпочалася в серпні 1914 р. була нагодою зміцнити державній владі свою позицію в народньому господарстві, скеровуючи капітал в ці галузі промислу, які були потрібні з огляду на ведення вій-

ни, а не в ті, що давали б більше зиску капіталістам. Річ ясна, що мобілізація капіталів не відбувалась так дуже проти волі капіталістів, бо й вони на війну гляділи, як на рентовне підприємство. Видатки, що йшли на це підприємство, це ж були конечні вклади капіталу, які треба уложити у всяке підприємство. Одним словом, ця мобілізація капіталістів з їхніми капіталами не відбувалась так безкористовно, як мобілізація крові.

Коли вигравала держава — вигравали й капіталісти, беручи свій пай з воєнних відшкодувань, що їх мусіли платити держави, які програли. До їх послуги лишалася вся воєнна добыча держави, здобуті території, сфери впливів, колонії.

Програла їх держава, програли й вони. Правда, участі у вплачуванні відшкодувань вони не спішилися брати на себе, скидаючи цю приємність на плечі тих, що давали своїй державі в час війни податок крові й праці, крім збільшених звичайно податків. То всежтаки для капіталістів побитих держав, лишались замкнені брами для світових ринків, їх позбавлено колоній і в додатку не ставало їм капіталу пустити промисл у своїх державах. Треба було позичати. А позичка знову вимагала крім звороту її з відсотками, ще й певної політичної послуги, що носила економічну маску, на яку державна влада не могла погодитись, що б не наразити на страту частинної самостійності своєї держави. Коли одначе такі услівя приманс, держава слабша капіталами з головою влазила в залежність чужих чинників.

І знову в тому випадку державна влада мусіла інтервенювати, але ця інтервенція була подібна до інтервенції аранжерного доглядача. Приватно-власницькі квітки бу-

ли бліді та обезкровлені і їх треба було під версальським жаром часто монтувати та різними тичками підпирати. А все це йшло на рахунок світа праці, за рахунок грубих мільонів населення, що платило данину крові в час війни, населення, якого господарку війна теж обезкровила.

Всім стало ясно, що за виїмком твердолобих, в змінених умовах політичного існування держав і тих, що програли т. зв. світову війну і тих, що от як Італія її не виграли, старий суспільно-політичний порядок не може існувати. Але не всі вміли витягнути з того консеквенції. А вже в ніякому разі не могли витягнути консеквенції люди буржуазно-капіталістичної ментальності і грошево-фамілійного споріднення, що держали в своїх руках керму державної влади. І далше державна влада була знаряддям приватно-власницького капіталу, який мав звязки у всіх частях земного глобу, а часто був чужинецького походження і мав можливість з зовні потиснути свою державну владу, коли вона проявляла надмірну влізливість в кишеню капіталістам. Вся слабкість буржуазно-капіталістичної держави полягала в тому, що в ній існувала подвійна влада. Влада державного апарату, що черпав свою силу з того, що спирався на організації армії, адміністрації, органів безпеки, та і влада великих власників капіталу, що опиралась на організованій силі фабричної промисловости та посіданні капіталу. Вище ми навели процес цієї боротьби, що проходив в нутрі буржуазно-капіталістичної держави між двома стовпами, на яких вона спіралась. Оба ці чинники потребували один другого до того ступня, що не могли окремо існувати, але рівночасно це були вороги, що себе взаїмно

пожирали.

В той час проти суприматії капіталу йшла також боротьба з долу. Безшабашний визиск одиниці і цілого народу капіталом, приводив до самооборонного відруху так одиниць, як і цілих мас. Так прийшов був до слова соціалізм, що виріс на ґрунті натиску інтернаціонального капіталу на світ праці, як самооборонний рух т. зв. народних низів.

Народні маси відчули свою вагу так, як відчула свою вагу і державна влада. Державна влада а передусім її вищий апарат, пізнав, що без його помочі капіталіст довго не потягне, народні маси усвідомили собі, що без їхньої праці не піде ніодна фабрика. І так, як Маркс став настольною книгою цього руху працюючих мас, так Гегель став виразником тенденції апарату державної влади в особі вищої урядової верстви буржуазно-капіталістичного суспільства. При тому ні один ні другий не наїшли народу, як підмета історії, а шукали за "людиною".

IV

Патріотичний елемент у буржуазно-капіталістичному суспільстві, що його називано націоналістичним, репрезентований п апаратом державної влади, змагав до того, доби злсмати потугу так інтернаціонального капіталу, як і свого національного, що тішився правною свободою розпоряджатись своєю "приватною власністю". Звідси й намагання держави удержавнювати промисл, що стрічалось з кпинами грубих приватників, без яких держава не могла обійтись. А ці вже старались, щоби держава ніколи не була в стані від них визволитися, маючи до цього потрібні засоби. Справу могла розв'язати тільки революція під проводом того національно-свідомого елемнту, що міг це

зробити, не будучи зв'язаним нічим з своєю рідною чи інтернаціональною плутократією. Так родиться новітній націоналізм, що вимагає вже не тільки патріотичного наставлення одиниць, але передусім висуває на перший план ідею такої організації життя народу, яке давало б запоруку йому всебічного розвитку, недопускаючи до голосу в нутрі народу чужий елемент. Тут держава змінює виразно своє призначення: з явища вповні самостійного й надрядного — держава має стати тільки органом виконавчим волі цілого народу.

Капітал у своєму натиску мав сильного союзника. Був ним цілий суспільно-політичний устрій в державі, а також міжнародні пов'язання інтересів поодиноких держав, що теж базувались на буржуазно-капіталістичному (демоліберальному) принципі політичного, суспільного та економічного устрою. Знищити одного дня всі ці спійла, що вязали державу в нутрі і на міжнародньому форумі зв'язували між собою держави, це була утопія. Але тим не менше змагання до знищення цієї системи, або хоч би тільки зреформування її не вгавали. Звичайно стара державна влада опанована капіталістами і в цілості узаляженена від них під оглядом господарчим не могла піти на радикальну зміну. Знову ж народні маси були наразі безсильні, щоб зробити осмислений переворот. Своєю безсильністю вони зміцнювали надію на інтернаціональний фронт праці від полуденника 0 ст. до 360 ст. І це також була утопія, утопія, що донече виросла на ґрунті християнської культури поримської Європи та буржуазно-капіталістичного інтернаціоналу капіталу.

Скорі прийшло банкруцтво цієї утопії. Похорон справили московські більшовики, що захвативши владу на організованій силі

московського народу і на соціально нездобрелених елементах інших народів, в ім'я інтернаціональних гасел більшовизму в дійсності збудувати владу московського народу над українським народом і іншими поневоленими народами московської імперії царського режиму. Вони на зовні почали політику національно московську.

Більшовизм перший зробив також вилом у інтернаціоналізмі капіталу, оперши себе весціло на капіталі країни, якою він володів, як і завалив він віру в інтернаціональну солідарність працюючих мас, поставивши в дійсності інтернаціоналізм на послуги одній московській нації. Але це ще не все. У міжнародньо-господарчих зносинах московська імперія завдяки більшовицькому режимові виявилась як один капіталіст, з яким не міг в поодинку видержати конкуренції ні один найбагатіший капіталіст, ні один трест, ні картель. У той же час той своєрідний капіталіст, яким являвся ССРСР у світовій господарці не переставав бути державою зо всіма консеквенціями, що займав простір одну шосту частину земної кулі з більше чим стодев'ядять мільонним населенням (тепер 193.000 з велитенськими запасами заліза, нафтової ропи, паливних ресурсів, хліба. А в додатку з нічим не заспокоєним голодом здобути цілий світ, зі союзниками в кожній країні, які програвали в його користь приманювані соціальною революцією.

Це явище штовхнуло знов капіталістів під крила державної влади, а рівночасно дало державній владі один аргумент більше, коли хотіла встрявати в процесі продукції проти волі капіталістів. Вони ж не були в силі самою тільки приватною ініціативою боротись з більшовицьким капіталістом на сві-

тових ринках, вони чулись загрожені ним навіть на своїй рідній території. Так московська імперія, що як здавалось у наслідок більшовицької революції вирвалася з кола старого світово-політичного укладу знов увійшла в цей уклад і достосувалась до його, як одна дошка в долівці до другої.

Світовий пролетаріят побачив, що в дійсності більшовизм ніякої соціальної революції не несе а тільки послуговується її кличами в здійснюванні імперіялістичних інтересів Москви.

Людська думка стала шукати нових доріг і так прийшла вона до остаточної в наші дні розв'язки, до ідеї національно-соціальної революції, до визволення одиниці через перебудову і визволення цілості від чужого панування і впливів.

В новітній революції, що її репрезентують сучасні націоналістичні революції на Заході Європи збіглись дві соціально-політичні тенденції старої буржуазно-капіталістичної держави: 1/ тенденції держави, якої апарат став всесильм завдаки старанням самих капіталістів, яким треба було сильної держави, так на зовнішньому ринку, яка б боронила їх перед конкуренцією чужих капіталістів, як і на внутрішньому ринку проти бунтуючихся мас світа праці і яка рішилася стати всеціло господарем на занятій території а не тільки історичним сторожем; 2/ тенденції світа праці, який змагав знищити одну величезну ілюзію, що капітал може бути співпартнером праці живих людей у творенні матеріяльних дібр, а не звичайним засобом у їхніх руках, що уможлиблює процес продукції. Ці дві тенденції у синтезі є дзлі фашизм та націонал-соціалізм.

І не випадок, що саме Німеччині пришлося відіграти тут величезну роль і незвичайно далекосяглу. Німецький нарід увійшов, як

чинник великої життєвої розпряжності у список світових потуг вже коли було пізно, щоби наздігнати Англію та Францію у здобуванні колоній та світових ринків збуту. Буржуазно-капіталістична система господарчої експанзії була засобом, щоби дати собі раду з Англією чи Францією. Тому найскорше прийшло тут заломання цієї системи разом з цілою побудовою і розумінням ролі держави. Програма Німеччини у війні з 1914-17 рр. і час до 1933 р. виказав повну непридатність старої державної і господарської структури Німеччини. У висліді приходить до влади націонал-соціалізм, що є вислідною тенденцією державної влади та т.зв. народних низів проти буржуазно-капіталістичного розуму. Те, що можна признати позитивним в буржуазно-капіталістичному маді це те, що тут саме нашла можливість через різні суперечності як от класова боротьба, дійти народів до пізнання себе як певної окремішності, а не тільки до відчуття себе. — З феодальним устроєм відійшло розуміння народу, як своєрідної почви на якій розцвітав шляхоцький та аристократичний шар, що був спадковою масою після смерті монарха на рід його крєвного. Знищення такого устрою буржуазно-капіталістичною революцією — це був крок до сьогоднішнього націоналізму.

Але це знищення йшло стихійно. У людській свідомості демоліберальна буржуазно-капіталістична революція несла свободу, рівність та братерство всякій людині. І це знова збило було в бік справу можливостей постросення дійсної демократії. Як демоліберальну демократію ми вже вище вказували викривив і звів наніщо протинаціональний жидівський елемент до спілки з таким самим елементом, що виріс таки з сво-

його національного ґрунту.

Революція йде даліше. Разом здемоліберальним світом валиться і цілий старий світово-політичний уклад сил. Новітній націоналізм це справа видвигнення на чоло цілого людського роду цих народів, що матимуть всі дані моральні, фізичні і матеріальні, щоби здійснити засаду вишости народу-раси над різнонаціональною старою, закріплення людського життя на землі проти всього інтернаціонального розкладу і смерти.

V.

Старий світово-політичний уклад не виправдує вже свого існування й зудару основних його суперечностей у висліді на наших очах проходить у світі велитенський переворот. Падуть держави, не тільки ті, що повстали після війни з 1914-18 років, але й держави народів, що клали підвалини під культуру та цивілізацію старого світа.

"Науковим" нарцизам, що уявляли собі світ, як салон, де царить добрий тон, нагло з дива розчахнулись очі. Як то так, щоби ніхто ні в Франції, ні Англії не сказав навіть спасибіг за цей всеї влад в світову культуру, що його не мало назбиралось за століття ?

Багато бачила вже наша стара Європа, але це, що тепер приходить рідко їй приходилося бачити.

Через мандрівки народів, релігійні змагання, соціальні революції, народні повстання, безпереривні війни, що формували її культуру та цивілізацію, розвивалась її історія.

Те що тепер ^ртвориться в Європі це щось більше, як найбільш далекосяглі соціальні революції, чи визвольні війни поневолених народів, чи врешті велика світова війна з 1914 - 18 рр. Можна б сказати, що те нове, яке проходить зараз, це об'єднані **органічно** в одну соціальна революція, визвольна війна народів, війна між народами за новий поділ земного глоба.

Менш більш 1500 літ діялось щось подібного до цього, на що зноситься тепер.

Маємо на думці упадок римської імперії у наслідок внутрішніх суперечностей між поодинокими її частинами та удару з зовні, що вона його дістала від молодих, пружних варварських народів.

В нашій старій Європі не було одної і імперії у змислі політичному, але за те наша стара Європа завдяки її історичному розвоєві творила одну культурну та соціально-устроєву і господарчу імперію. І оскільки ця Європа вросла культурними, політичними та господарськими коріннями у інші части світа, вона тягне й їх у свій процес розкладу і переродження до нового порядку речей. Так приходить проповідуваний Шпенглером упадок західньої Європи.

Але це не значить ще, що західня Європа взагалі гине. Не тільки стара західня Європа і нам її не жаль. Ми в цій Європі не мали місця для себе. Існують одначе в Європі народи, що завдяки своїм духовим та матеріальним даним є в силі перебрати скиптр у свої руки.

Український народ, що формувався, як раса, в умовинах нечуваного утиску, має всі дані до того, щоб вийти на світло денне з під грубої слов'яної плити, яким придавила його стара Європа.

Ми, українці, стоїмо у першій лаві бо-

боротьби з занепадом європейства і то на найбільш загрозливому відтинку, на відтинку більшовицького інтернаціоналізму, що є логічним завершенням всіх універсалізмів, космополітизмів, які почали рости під кінець середземноморського античного світа, а розвинулись вже в часі нашої ери. На відтинку боротьби з буржуазно-капіталістичним та більшовицьким інтернаціоналізмом нам дано поставити у людську свідомість нарід, як історично-творчу одиницю, на педистал найвищого чинника в існуванні людського роду і у житті одиниці. Наша боротьба з більшовицьким імперіалізмом, це боротьба з усяким духовим універсалізмом, зі всяким пануванням безнаціональної одиниці, якоїсь людини, що є хемічно випрана зі свого національного характеру.

Буржуазно-капіталістичний устрій створив в Європі, а відси поширив на всі частини світа границі великанської імперії, які одначе дискретно не зазначувано на політичній карті світа. Тим не менше ця капіталістична і культурна імперія існувала, царював в ній цар-капітал через своїх королів нафти, заліза, збіжжя, потужних банкірів, оперши свою владу на сильних політично і економічно державах-імперіях.

Так Англія, Франція, Північно-американські Сполучені Держави стали столицями одного і того ж самого царя-капіталу.

Цей момент і став причиною упадку старого порядку речей. Кожний універсалізм, кожний інтернаціоналізм стає сильним тільки завдяки тому, що міцніє народ, на якому він опирається. Але рівночасно він і гине від того, — поповнюючи самогубство тим, що стає інструментом в руках народу, якого він до часу уживає, як свого інструмен-

ту. Так і тут сталося: Окраїни світової імперії капіталу почали бунтуватись проти метрополій світового капіталу, що голосили поступ, культуру, цивілізацію а в дійсності несли окраїнам визиск в користь метрополій, а передусім у найстаршій і найсильнішій в старій по римській Європі — Англії.

Бо саме в Європі вирости сили, що могли розпочати боротьбу за своє визволення. Революція починається не там, де є найбільше гноблення, а там де є сила, щоб виступити проти гноблення, хоч би воно було й мінімальне. Зовсім народів світа, що були здавлені старим світово-політичним укладом тільки Німеччина та Італія в Європі були в стані, завдяки об'єктивним і суб'єктивним причинам, розпочати діло знищення старої світово-політичної системи.

І ми бачимо, як у наслідок того бунту, що перший раз виявивсь потужньо світовою війною 1914-18 рр. та у її висліді цілим рядом соціальної революцій в Європі з початку з ідеологічною оболочкою марксістською, а відтак націоналістичними ^{руками} ^{вмг}, але не врозумінні буржуазно-капіталістичному і продовжує своє діяння в наш час — валяться основи старої політичної будівлі Європи.

Надають старі світогляди, старі політичні, соціально-культурні та економічні засади. Навіть воєнна ^Л коли порівняти її з війною 1914-18 ^{реходить} основну революцію.

Але найважливіше це те, що після довгих мудрувань про те, що завжди революції мають нібито класовий підклад, ми бачимо ясно як божий дзвін, що мотором революції не є класа, а нарід, в якій би вона виступала в класовій формі. Класа може бути тільки пе-

редовою силою революційного розмаху народу. Але революцію у світовому масштабі можуть перевести тільки сильні, життєздатні народи, для яких в старому світі нема доволі свобідного місця, які несправедливо стають жертвами визиску народів-паразитів, що розсілись неплічно на земних скарбах.

В Європі Англія, Франція (разом зі своїми васалами, як Бельгія, Голандія, Данія) та СРСР загорнули під свої руки майже цілий світ, ставлячи на сторожі меж своїх посілостей і своїх "сфер впливів" потужну армію мобілізовану з підбитих народів. Ні одна з цих світових потуг не була б в стані оборонити своєї "приватної власності" своїми національними силами. А в той час, крім згаданих світових потуг та їхніх васалів, існували в старому світово-політичному світі потенційально потужні сили, що жили з власної праці, яку в більшій чи меншій мірі експлуатував капітал світських потуг.

З бігом часу ці потенційальні сили стали реальними, втіленими в волю мільйонів мас народів, для яких вже не було вільного простору під сонцем. Тоді перед ними станула на цілий свій зріст невмолима дилема: або обмежити штучно свій органічний приріст, підчинити себе яловим, але багатим народам в ім'я т. зв. вселюдських, культурних чи яких там хто хоче здобутків, або прорубати собі потрібне місце під сонцем у плутанині границь політичної карти світа і через смерть та руїни культурних здобутків минулих століть промощувати собі вільний шлях до повного життя.

І так у першій мірі слід тут згадати про експлуатовані недержавні народи Європи, з поміж яких на перше місце що до своєї скількості багатств бойого гарту

гарту у боротьбі за свою самостійність висувається український народ.

Український народ під оглядом своєї розродчої сили, під оглядом своєї моральної тугости та матеріяльних багатств — перший народ в Європі. З крови, матеріяльних багатств української землі будує Москва свою імперію. Вона своєю асиміляційною політикою краде нам щороку сотні тисяч душ в користь статистичної рубрики "національність великоруська", вона щоденно з української землі вивозить сотні тисяч тонн заліза, вугілля, хліба, мяса ітд. чим годує населення непродуктивних етнографічних теренів московського народу. А за те ми маємо від Москви у заплату "безкористовну" допомогу Україні у добровільній асиміляції українського народу, а за те ми маємо сотні тонн бібули, тьму безтолкових агітаторів, "прекрасних" московських вчених з Маром на чолі. А все це обчислене на те, щоби отруїти нашу душу, вбити нашу національну індивідуальність, зробити нас робочим і продукційним скотом у користь "великого руського народу".

Правда, найшовся б простіший спосіб — знищити впень українську расу, стерти її з лица землі.

Але як може дозволити собі Москва на те, щоби одного, не кажемо, дня, але одного року щезло з поверхні імперії яких понад 20 мільйонів працездібних в повній силі віку людських одиниць, що праця їх є усупільнена на рівні з землею та її надрами. А все це найкращі робітники. Як можна подумати, що б Москва позбавила себе яких 4-5 мільйонів бойців "Красної Армії" і то в час, як воєнна буря стоїть перед обличчям Кремля?

І в тому є наша сила, що нас потребують ті, які нас ненавидять — ті, кому несемо заник. Без нас не може стара Європа обій-

тися, хоч нас не признає, значить ми потрібні; значить нова Європа без нас не зможе стати, бо без нас старої не сила знищити.

Так не будемо далекі від правди, коли скажемо, що на 90% Москва завдячує силу своїй імперії саме українській землі.

Ця остання обставина надає нашій визвольній боротьбі, українській революції ще зосібна світове значення. Адже ж не валимо якоїсь румунської чи польської держави, а один зі стовпів старого світово-політичного укладу!

Ясно отже, що хоч би тільки з того одного боку наша справа мусить будити велике зацікавлення у всіх народів Європи та Азії. Для деяких вона явище позитивне, для других наскрізь негативне, бо вона ставить перешкоду на шляху їхніх стремлень.

Українська революція вводить у світ новий політичний та культурний первень, що тепер з під грубої важкої олов'яної плити тільки слабим промінням давав знати про свою природу. Вона вводить на світову арену, як самостійний політичний чинник, здоровий і багатий народ, якого етнографічні землі заселює 60 міль, населення ^{прям} більш як 50 міль масі українського населення. А положення геополітичне української землі в поблизу Середземного моря, до якого вона дотикає через Чрне море і на одному сухопутньому шляху між Європою та Азією, надають їй велитенського світового значення, хочби як гігантного аеродрому, з якого можуть вилітати літаки у всі частини світа і звідтам пролетівши, причалювати на ньому. Але не тільки високовартісні недержавні народи являються чинником ворожим для старого світово-політичного укладу піддержуваного і бороненого паразитними еле-

ментами світа.

Коли б тільки стільки було невдоволе-них з старого світово-політичного укладу, то він ще не швидко почав би валитись. До того, щоб дати йому перший поштовх по-трібно більшої сили, чим та гола, неузбро-єна сила, яку могли протиставити поневоле-ні народи своїм експлуататорам. І ця сила знайшлась. На самому вершку народів вповні суверенних, були народи також покривдені, народи голі, коли не хотіли народам ба-гатим, власникам імперій за миску сочевиці продати свою суверенність, а до того мали силу відстояти своє право суверенности.

V.

В Європі старого світово-політичного у укладу висунулись з бігом віків ХІХ.ХХ. ст. два такі народи — народ німецький та народ італійський.

Ці два народи, що зміцніли в наслідок націоналістичних революцій, очистивши себе з залежності від чужинських капіталів і всяких інших впливів. Вони достосували свою господарку і ціле внутрішнє життя до природ-них матеріяльних даних, які були в їхніх державах, не кидючи мети здобути для себе нові простори, що дали б їм можливість дихну-ти повними грудьми. Це тільки Європа, яку повязали господарські інтереси зо всіми частями світу.

На Азійському континенті ми бачимо народ великої життєвої сили й тугости, що дусить-ся на своїх островах, голодну на хліб і си-ривці та нові простори — Японію. Для неї так само, як і для Німеччини та Італії, нема вільних німаїх земель під сонцем. ... вона

не може зробити ні кроку поза свої граници, щоб не нарушити чийхсь границь, чийхсь "сфер впливів".

Сполучені

Держави Північної Америки голодні нових здобичей, повні сили й капіталу.

Англія, Франція, Німеччина, Італія, Японія, Росія, С.Д.П.А., ось та еліта народів старого світа, що на них спочивала стара світово-політична рівновага світа. З того числа Німеччина, Італія та Японія це три народи повні життєвої сили, що давно переросли свої старі межі, в яких вони входили в склад старого світово-політичного укладу.

Звідси і повстала спілка тих трьох суверенних народів, що поставили собі за ціль ввести такі реформи в старий світово-політичний уклад, що дали б можливість ^{ім}свобідно розвиватися.

Безперечно між цими трьома потугами, маються свої суперечности, одні вже існують, другі щойно в потенції. Вони заіснували б, коли б остаточно старий світ розбито, коли б їхні інтереси схрестились у всіх частях світа. Сьогодні одна спільна небезпека для Німеччини, Італії та Японії так велика, що всякі суперечности, які між ними існують, ^{да}погоджуються потихеньки, або за тихою згодою ^{вдається}, до їх немає.

Сполучені

Північно-Американські штати із стоїчним спокоєм приглядаються розвиткові подій.

Там є достаточна скількість капіталу, який вони могли б ужити до будування свого порядку на просторі засягу своєї звільненої сили, на звалищах старого. Вони рахують, що підчас, коли Німеччина та Італія а також і Японія виладовують на нищення старого політичного-світового укладу колосальну скількість людської енергії, матеріяльних дібр, що їх добувають коштом недоїдан-

ня власних громадян, то вони -- американці -- починаються до захищення старих запор перед своїм імперіалізмом тим, що не виступають в обороні демократії перед "фашистівським тоталізмом". Північно Американські Спол. Штати вмішаються у війну тільки тоді коли їм ясно буде, що виграна буде по їх стороні. Що перешкаджає ПАСШ прилучитись до блоку німецько-італійсько-японського, так це експанзія Японії у Китаю, та взагалі на Тихому океані. Тут загроза Японії для ПАСШ є так велика, що вразі розвалу англійської імперії, ПАСШ скоро побачили б під самим носом ніппонський узброєний кулак.

Існуючий світово-політичний уклад сил здавив і Японію. Японія дуситься на своїх островах. Її велитенська розпряжність потребує нових просторів. Косі очі поглядають на цілий азійський континент і на простір Пацифіку. Але заки Японія зможе взятись за підбій цих просторів, їй потрібно добути такий простір, на якому вона могла б собі вільно дихнути перед тим. Японія в Азії має дещо подібне положення, як Велика Британія в Європі. Є це держава -остров, положена близько азійського континенту. На захід від Японії лежить східний беріг Азії, а далше глибоке заплля, аж до гір Уралу, Каспія та Арабського півострова. На півдні Австралія враз з помостом островів, що лучать Азію з Австралією, на сході Тихий Океан замкнений греблею американського континенту, на якому найсильнішим чинником є ПАСШ. З цих всіх напрямків зараз, з огляду на віддаль найближчий є азійський континент, відтак південний напрям, що отворив би шлях Японії в Індійський Океан. Але вага азійського континенту полягає не в тому, що він є найближчий. Тут передусім криється велитенський запас людської сили і матеріяльних багатств. І все це можна знайти в Китаю. Змобілізува-

ти 500 мільйонів під прапорами "сходячого сонця", це не абищо. Крім Китаю стрічає Японія перед своїм носом далекосхідні посілости Москви. Японія не може терпіти спокійно присутності московської воєнної флоти під своїм боком. Тому її політика мусить іти на усунення цієї загрози з свого життєвого простору. Тут ще одна справа зв'язана з далеко-східними володіннями Москви. Іменно справа того самого Китаю. Доки Москва буде над границями Китаю, так довго Японія не може мати надії закріпити там на довго своїх впливів. Шокидо Китай прилип важкою кулею до ніг Японії і хто знає, чи вона їх витягне з цієї глини так, якби це собі вона бажала. Одначе Японія мимо всего в Китаю не загрузла сильніше у свої клопоти, чим кожна з європейських потуг у своїх клопотах. Так що мимо всего Японія є здібна до політичної діяльності і в південному і східному напрямі. Упадок Франції дещо зменшує риск японської виправи по золоте руно її імперіялістичних снів. Тим не менше не усуває це основної перешкоди перед планами Японії. Річ ясна, що тут вона мусить стрінутись з твердою рукою Англії, а передусім ПАСУ, що у своєму інтересі мусить тут підпомогти Англію

А тепер киньмо побіжно оком на один із європейських стовпів старого світово-політичного укладу, який найбільше обходить нас.

Над Кремлем повіває до сьогодні, ще мимо всего, прапор на якому цілком явно видніє напис: "Один Світовий ССРСР". Їого експанзія наставлена в трьох напрямках, на захід через Скандинавію до Атлантийського Океану, на південь до Середземного моря через Балкан і Малу Азію і до Індійського Океану через Афганістан, Іран, а відтак Бенгальській Індії, на схід через Китай.

ський Туркестан, Китай до Тихого Океану. Незалежно від тих, так би сказати природних напрямних, експанзія червоного Кремля іде в напрямі, які одночасно визначають запальні соціальні і політичні пункти на земному глобі. Так червоний Кремль загрожує потенційно незалежному існуванню держав цілого свого довкілля. Бо треба це пам'ятати, що Кремлеві не нових сиріцевих баз, не нових рідко заселених просторів потрібно, в границях сьогоденного СРСР можна б сміло помістити ще яких 300 мільонів населення. Червоному Кремлеві зараз потрібно як найбільших баз людської сили, яка б дала йому можливість збудувати цей "один світовий СРСР".

Але поки йде і йтиме війна на заході, червоний Кремль буде в Європі вдоволятися мирним посуванням вперед, респектуючи всі німецькі територіальні претенсії, рідко жасна за ціну власне того "мирного" посування в західному напрямі до берегів Балтійського моря, Атлантийського океану, Висли, і гирл Дунаю. Рівночасно він доклатиме всіх старань, щоби між Німеччиною а Англією повстала така пропасть, в яку опісля провалилися б без решти так Англія як і Німеччина. Перед тим Москва надіється зайняти в міжчасі англійські Індії. Іншого шляху до того "одного світового СРСР" червоний Кремль не має. І у випадку, як між Англією а Німеччиною скінчилася війна, для червоного Кремлю вдарилася б погана година. Бо тільки на Сході німці можуть мати надію зискати потрібні для себе простори.

Правда, в Азії червоний Кремль має ще одного партнера, з яким би треба йому розіграти партію - Японія. Але зараз Японія сильно занята справами Китаю, і який вона ще не опанувала. В додатку Японія ривалізує-

чи з Англією та П.С.Ш в Азії, являється до певної міри об'єктивним союзником червоного Кремля проти Англії, щось так, як Німеччина в Європі, будучи занятою війною на заході.

Ми не згадали тут про досить поважний чинник політичної орієнтації ССРСР, ми не згадали про те, що ССРСР числить у випадку замирення на Заході в користь Німеччини на соціяльну революцію передусім у Франції, а далше рахує на заворушення національної і соціяльної натури у західних і північно-зах. європейських країнах, підбитих Німеччиною. У випадку війни на Сході творила б Німеччині диверзію на Заході.

Яке ж становище Англії в цьому євро-азійському кнцерті ?

Чи Англії за мало її дотеперішніх здобутків ? Ні! Рішучо не замало! Чи Англія потребує нових теренів ? Так. Суперечність здається. Ні! Англія в Азії мусить йти на дальші підбої, щоби захоронити те, що вона добула і рагосподарила тепер. Передусім Англія загрожена в Азії Москвою, а відтак Японією. Та заки Японія зможе дістатися до англійських посілостей через Китай, то Москві вистане перейти Афганістан та Перзію. Тому в першій мірі Англія мусить здобути ці дві держави. Це дало б їй можливість після заломання московської потуги, підготувитись до розправи з Японією, проти якої вона матиме союзника в першій мірі з ЗДПА. ЗДПА хоче за всяку ціну усунути Англію з американського континенту і її саме на руку було б сильніше заангажування Англії в Азії, де могла б собі покрити страти, понесені на американському континенті і рівночасно хоронити ЗДПА перед "жовтою небезпеккою". Коли б ми схотіли оцінити геополітичне положення англійської імперії, то не було б можливим це інакше, як означуючи геополітичне поло-

ження з осібна кожної її складової частини. Але в основу англійської світової політики лягає геополітичне положення тої складової частини англійської імперії, яка є серцем її імперіальної потуги. А серце це бється зараз над Індійським океаном в Передгангесових Індіях. У цей праліс поплутаних інтересів передових народів старого світа, визвольних рухів поневолених рас і народів, що лежали на самому долі визиску й асиміляції входить український нарід загартований у довгівковій боротьбі за право бути собою.

Ця довгівкова боротьба не дала нам вправді ще державної суверенності, але за те дала нам ніякою силою незатираєме обличчя народу, що перевищує всі інші в Європі силою своєї расової відрубности духа світогляду й культури, що формувались в огні невгаваючої боротьби на всі фронти. Від віків скеровувала наша раса свої шаблі на чотири сторони світа, так триває тепер, так буде і тоді, як ми створимо сильну державу українського народу.

VI.

Українська раса стратила свою державність в час, коли ще не прийшов остаточно процес злиття всіх етнографічних груп в одну цілість. Український нарід докінчував проходити цей процес до кінця в умовинах бездержавного існування під напором асиміляційного натиску Московщини і Польщі, під грозою наїздів татарських, турецьких, литовських, польських та московських. Ні один з поневолених народів московської імперії не виказав тої тугости у боротьбі з московським заливом, що український. Багато племен і народів влинула в себе московська маса, багато з них щезло без сліду. Тільки український нарід,

як твердий граніт виступає гордо серед спіненого моря московського бруду.

В огні повстань, революційної боротьби, що триває літами, родилась українська політична думка, справлювана численними помилками. Особливе геополітичне положення української землі, вимагало від української раси особливої неповторної політичної думки. Тому банкрутували у нас концепції політичної самостійності, прийняті з чужих нам теренів, що мали зовсім інше політичне положення, чим наша земля, наслідувані від народів, що мали чи мають зовсім інший характер свого ^{во}духовного обличчя, як український народ, бо їх ніяк не можна було перевести в життя; у боротьбі за нашу політичну суверенність на просторі від Сяну, Буга аж до Кавказу і Волги. Тепер саме після упадку Польщі, після того, як майже всі українські землі знайшлись у московських руках, настав пригожий час до того, щоби в нас запанувала над мільйонами українських душ одна політична думка, одна революційна тактика Українського Народу. І то тим більше, що наша боротьба проходить в обставинах, яких не стрічається ніде на світі поза московською імперією.

До цього часу Українська Земля була поділена на дві частини. На частину, на якій панували дрібні займанці буржуазно-капіталістичного устрою і частина під Москвою з більшовицьким устроєм. Ця умовина вводила в українську душу своєрідне дотірня. А це розуміється не могло сприяти поглибленні української політичної думки, єдиної, якої потребує українська земля. Сьогодні цього вже не має, нам лишається вже тільки ліквідувати останки безповоротно минулого фактичного стану, які залишились в

ментальности наших людей.

Такий був шлях доспівання українського народу. Шлях цей був не легкий. Ні один з європейських народів не проходив його в подібних умовах. Це, що ми пройшли в умовах повної бездержавности, це німецький нарід докінчує проходити, маючи безпереривно власні форми свого державного життя. Про італійців вже нема що й говорити. далеко ще італійському народові до тої расової спаяности, яку творить український нарід, хоч він не має своєї держави.

Та про те міцний геній нашої раси коконав усі труднощі на тому полі.

А врешті чи треба більше ще доказів, що нам належиться Воля, як те що Волі домагається Український Нарід. Всі ресурси, які потрібні до цього він має. Для нас вистарчить, що Український Нарід - українські селяни й робітники умової та фізичної праці хочуть бути власниками всіх дібр української землі, хочуть жити вільно, хочуть свобідно розпоряджатись своїми духовими та фізичними силами, хочуть користуватись всіми багатствами своєї землі.

Користь людському існуванню ми, український нарід, принесемо не тим, що нашим вугіллям, залізом, хлібом, нашою силою будуть здвигатись палати чужим народам, а найбільша цінність, дух нашої раси, топчеться, заглушується, насилується - а тим, що ми станемо вповні суверенним народом.

Тільки тоді наш геній і всі наші сили та багатства нашої землі ми зможемо вповні ужити для людського роду, коли станемо в вповні суверенним народом, коли ніякий чужий чинник не буде каламутити нашого життя і нашого росту. Ми не замкнемось перед світом "китайським муром", а всі здобутки генія нашої раси дамо беззастережно у скарбницю творчости всіх здорових народів сві-

та. Український нарід став суб'єктивно готовий до підготовки безпосередньої боротьби за свою суверенність, на просторі від Сяну - Буга на Заході аж до Волги на Сході, а силою питомого тягару свого в цілій московській імперії. Завершення цього історичного процесу збіглось з моментом, коли захитавсь в своїх основах старий світово-політичний уклад. Такий момент на хвилю блиснув вже раз у рр. 1914-18, коли то захитались основи світової рівноваги під ударом німецького народу. Та тоді не існувала ще внутрішня політична єдність, що з огляду на традиційну небезпеку української землі з захвду і сходу сильно ослабило революційний зрив українського народу. Кори-сти з догідної для нас конюктури ми тоді не вміли використати. Згадати тільки про існування українських легальних урядів, що вміщались на одній території, кожний зі своєю армією і кожний зі своєю політичною орієнтацією, "галичани" на Москву раз білу то знова червону, "наддніпрянці" на західного ворога. Під сучасну хвилю ця обставина вже не існує.

Німеччина за нею Італія, як перший вал світової революції народів, ударили важким тараном з нутра об стіни світово-політичної будови. Удар пішов по найбільш міцній цитаделі старого світа, при неутралізації найслабшого під оглядом фізичним стовпа старого світово-політичного укладу, ССРСР, коштом цілого ряду уступок. Об'єктивно ця обставина пішла на руку українській революції. Після довгих століть основна маса українського народу найшлась разом, маючи перед собою одного тільки ворога.

Ні Німеччина ні тимбільше Італія не ставили собі за ціль розвалення цілого світово-політичного устрою. Їм йшло тільки про

далеко йдучі реформи у старому світово-політичному укладі сил, які рівняли б їх права з найбільш упривільгованими світовими державами. Це зрівнання, річ ясна, мало відбутись тільки коштом кишені тих, що мали щонебудь, бо ніде на кулі земській не було громадської землі, з якої можна було врізати собі наділ.

Але тому; що вимоги голодних потуг були такі, що коли б їх хотіли добровільно сповнити ситі потуги, то вони скоро опинилися б на посилках в Німеччині, Італії та Японії, що перевищують так Англію як і Францію своєю розродчістю і більшою життєвою тугістю. Тому то, боротьба за реформи мусіла скоро змінитися у боротьбу за цілковиту перебудову світа, бодай на просторі Європи, Азії та Африки. Ця боротьба, як ми вже сказали і є об'єктивно корисна для України, що її самотіність може виростати тільки на звалищах московської імперії, а вдержатись і розвиватись тільки на цілковитій перебудові світово-політичного укладу сил.

А нам треба такого світово-політичного укладу сил, в якому ми могли б бути послужними геополітичному заповіді Української Землі у її стремліннях до Середземного моря в Європі, а Індійського Океану в Азії.

Так Україна і всі сили, яких не вдоволяє програма перебудови світу першого валу, це другий вал боротьби народів за справедливий розподіл світа, за належне місце творчим та життєздатним народам у світі. Нашим гаслом у цій боротьбі є гасло "свобода людині і народам"! Це гасло, що виростало в розгарі боротьби української раси за право бути собою.

Українська людина є стиснена кліщами визиску та асиміляції, український народ

є позбавлений примітивних прав на легальний вияв своєї волі. Гасло за свободу одиниці й народів це, наше кровне гасло. Світ інакше не може бути постробний, як тільки так, щоби кожна творча одиниця, кожного народу могла вповні собі вільно розвиватись і проявлятись.

Світ інакше не може бути побудований як тільки так, щоби кожний здоровий творчий нарід мав свободу влаштувати своє життя по своїй уподобі.

Московська тюрма народів, як ніяка інша в світі імперія та держава до самого шпиля довела мистецтво утиску одиниці та народів, накидаючи кожному народові один і той самий політичний соціальний та економічний устрій, одну й ту саму культуру московського духа. Мало того, з вирафінованою премедитацією накидає всім підбитим народам свою московську культуру, московську мову, що стоїть на службі Марксо-Леніно-Сталінського культу, бо ж Ленін говорив на російській мові. Отже ж тут на "одній шостій земного глобу" все, що старий світ мав брудного стікалось в одну калабаню "самодержавія московського народу".

В більшовицькому режимі ця стара калабаня тільки збільшилась. Західньо-європейські держави, просушуючи свої марксівські багна, зігнали всю зігнилу воду у московську імперію. Належить сподіватися, що це багно, що існує у московській імперії, було б хіба більше тільки у випадку коли б прийшли до влади московські націолісти. Бо це був би націоналізм безнаціональних елементів, опертих, так як сьогодні більшовизм, на силі московського народу, як на своїй прибічній гвардії. Сто п'ядесят народів стопити в один нарід московський, це безнадійна утопія. А вибрати з тої маси народів елемент національно здеморалізований не

так дуже важко! Дотепер однак більшовицький устрій є без усякої конкуренції на протязі цілої історії московського панування на цих просторах.

Велика честь припала українській революції очистити світ з найбільшої клоаки, яку коли небудь знала історія. Бо тут справа не в самому більшовизмі, а у цілій суті паразитного московського імперіялізму. А покнати його може тільки революція українського народу, що зуміє потягнути за собою всі невдоволені елементи "одної шостої земного глоба", а ніколи ніякий удар з зовні. Удар з зовні мігби щонайбільше відсунути кільккасот кілометрів дельше на Схід границі московської імперії, що зовсім не зліквідувало б ^щ дельшого впливу на хід світової політики. Що найбільше, то воно тільки на якийсь час послабилоби силу її впливу. Однак з часом вона найшлаби собі спільну мову з певними чинниками світово-політичного значення, щоби знова посунути на захід. Нема мови, щоби Москва, очунавши після удару, що не вбивби її, не використала суперечностей інтересів поодиноких чинників, що брати у участь у творенні "нові Європи", в якій не було б місця для політично суверенної української держави.

Тільки повний розвал московської імперії може дати запоруку, що старий світово-політичний уклад згине і буде похований без виглядів на воскресення. А це може доконати тільки революція поневолених народів московської імперії під керівництвом і ідейною гегемонією України у боротьбі з московським імперіялізмом.

Боротьба за розвал московської імперії це тільки один зі станів, який пройти мусить український нарід на шляху до своєї суверенности. Ми згори не будемо пересуджувати, які форми співжиття наступлять між поодинокими

кими народами чи певними групами народів, що їх поневолює Москва після того, як впаде її імперія. Одно є певне, що це буде залежати від потреб, які висуватиме доцільність у революційній боротьбі українського народу з московською реакцією, та всякі спроби з зовні загрозити терен нашої революції та революційні здобутки України та поневолених народів московської імперії.

З т щ о м и б о р е м о с я.

2.

В особливих умовах став український нарід собою.

Наша колиска це боротьба у чистому полі, без всякого захисту і без зброї за зброю, за свою державу, за своє право.

Від самого світанку нашої історії, ми ні разу не мали спокою. І ми ніколи не тужили за ним. Ніколи не було часу ні місця на українській землі для гіндуської контемпляції. Коли ж з чужого поля на наше залітало насіння квієтизму і тут у тіни ворожого панування, чи чужих впливів прийнялось і почало рости, вихор, що зривався негайно, нищив його. І тоді сипались як домики з карт міркування про щастя людства на одному світовому баштані.

Український нарід завсіди бачив своє щастя у боротьбі при блисках мечів. Вічна прсба сил і щастя побідника — ось безпереривний сон української раси.

Українська раса нічого спільного не має із скопечеством київського патерика ні з кастратами української політичної думки ХІХ і ХХ ст.

Завзято боровся український нарід з за-

ливом наших піль візантійським осетом. Чужі були йому святі скопці, задивлені у свій пуп, помащиний оливою. Наша молодь так княжих, як і козацьких часів шукала собі взорів у чинах Кожумяки, св. Юрія, у героїчній традиції дідів, батьків та старших братів. Ніколи не була ідеалом української людини боротьба з пристрасстю до життя, ні до все-го того, що це життя посилює, продовжує, чинить міцнішим.

Українській людині була чужою боротьба з своєю внутрішньою снагою до життя, з своєю могутньою пристрасстю раси до панування, до вільного росту, що принесли чужі нам расово елементи з Малої Азії так через Візантію, як через Хозарію та жидівський елемент. Вона змагала до того, щоби повічні часи утвердити це, що відрізняло український на-рід від інших народів, а не до того, щоби скаструвати себе зі своєї національної окре-мішности і розплистись у нірвані інтерна-ціонального моря. Воля української раси промовляла завсіди устами й вчинками геро-їчної української людини, що видирала від природи і від диких кочових орд і найздни-ків український степ, що торувала шлях укра-їнській расі до Середземного Моря та Індій-ського Океану. Ось тут ми шукаємо й находи-мо наші традиції. Наша традиція це боротьба, наша тепершність — це боротьба, наша майбут-ність — це теж боротьба.

Де ділись наші прекрасні будівничі феде-ративного устрою московської імперії? Зги-нули безславно, або догнивають на еміграції у власному гної і струпах. На полі остались даліше дві сили — український Кожумяка і московський змії. Знова — як вчєра, перед-учора і як шість-сім століть тому взад — стоїть перед нами наша боротьба за нашу правду, за наше право.

А наше право, право українського народу, це відгребати зпід лавіни брехні й об- облуди т. званої науки про інтернаціональ- ну людину, про великі "історичні народи", про народи з уродження свого призначені до панування, одвічну правду, що тільки вічне змагання між народами за краї форми і зміст культурного, соціального та економічного життя людини, що вийшла з ло- на свого народу, це основний закон існу- вання людського життя на кулі земській.

Нічого більше не хочемо, як тільки то- го, що би український нарід мав право і мож- ність нарівні з іншими народами спробува- ти своїх сил на кожному полі, на якому може тільки позначитись людська праця.

Наше гасло, що ми його несемо на нашому прапорі всім народам цілого світа, зву- чить, народи ставайте до свідомих змагань за перше місце у вольних народів колі.

Ми далекі від того, щоб коли небудь на- кидати іншим народам наші форми соціально- го, економічного чи культурного життя.

Кожний нарід може найкраще вижитись, най- більше користей принести собі й оточенню інших народів, тільки тоді, коли він живе згідно з своїми законами своєї землі.

І у випадку коли б доля злучила жити інші народи разом з нашим народом під одним да- хом державної будівлі, ми ніколи не будемо змагати до того, щоби внутрішнє життя цих народів уподібнити до нашого. Інша річ, коли якийсь нарід добровільно, з огляду на свій кровний інтерес, схоче переняти від нас наш суспільний та економічний устрій, нашу культуру. Здобутків духа й рук українського народу ми не будемо дер- жати за китайським муром.

Українська революція несе людському ро- дові один творчий первень більше, що доте-

пер заздрісними незда: ... і був замкнутий ту-
го під сімома замками і сімома печатями
неволі, визиску та зовсім явної грабежі.

Українська революція нищить одну ве-
литенську брехню про велику поступову ро-
лю московського народу в історії народів
цілого світа.

Без українського мізгу, рук, матеріаль-
них багатств української землі, які уживає
Москва до будови огидної будівлі свого
імперіялізму, московський геній брехні і
обману опиниться на позорищі всіх народів,
як злодій, що його ведуть на очах людей
разом з вкраденою речю.

Українська революція завдає нищівного
удару забобонам і "наукам", що ділять згори
народи на ті, яким є призначено панувати
і т., яким довіку призначено бути рабами.
Одиноким паспортом, що управляє кожний на-
рід до становища передового народу між ін-
шими народами світу, чи хочби навіть Євро-
пи, є тільки його життєвий гарт, з яким
він у найбільш непригожих умовах своєї
існування, відстоє свою національну
окремішність, та ці духові і матеріальні
дані його і його землі, що дають йому не-
ограничену можливість творити нові, а при-
тому кращі, повні напруги і героїзму форми
життя людини, форми, що кожночасно, як дов-
го цей нарід іде вперед є об'єктивно коро-
ною людського роду, ідеалом усіх, що живуть
поза межами простору його існування.

Що несе українська революція українсько-
му народові ?

Політичну суверенність. Українські ре-
волюціонери боряться за повну політичну
суверенність українського народу, за укра-
їнський зміст і форму його життя.

Українська революція кожному українце-
ві привертає право до його національної

гордості, право бути собою.

Чи можливо в українській людині виявитись вільно, коли їй наложено тугий намордник чужої культури, та чужого господарського плану, коли чужинець грабить нашу землю з її багатств, а наш нарід з його людської сили? Ніколи у всьому.

Ми хочемо, щоби український нарід став суверенним господарем своєї землі її багатств, та своєї власної людської духової та фізичної сили.

Так, нам треба земних багатств, нам треба нашого хліба. Український нарід не гадає спиняти свого приросту. Ми не хочемо, щоби діти наших селян та робітників марніли у сутінках нор, що нагадують людські хати, ми не хочемо, щоби гинули вони як щенята бездомними. Нам треба матеріялу на будову наших шкіл, театрів, музеїв, бібліотек, на розвиток нашого мистецтва, нам треба засобів на розбудову нашої науки, яка б, розоблачивши всю брехню науки наїздника, дала могутню зброю науки у боротьбі українського народу за свій життєвий простір, за достаток і щастя, за безграничні можливості творчості для духа народу. Нам треба матеріяльних засобів, щоби розбудувати й узброїти нашу армію - одну охорону генія нашої раси перед зовнішнім ворогом і внутрішнім розкладом.

Все це нам належить разом із спадщиною по тих народах, що вже невсилі двигати далі булаву отамана і учителя інших народів.

Ми боремося за те, щоби в лоні українського народу дати повну свободу мужеському першиневи нашої раси, що розуміє життя, як змагання; а честь національну, як свою особисту честь. Байстрюки чужих світоглядів, чужих впливів і панування, елемент, що одідичив духову спадщину по св. скопцях з Київського патерика, мусить опинитися

там, де йому належить бути далеко від всякого впливу на керму життя українського народу:

Ми хочемо добути для українського народу належний йому простір на кулі земській, на якому він мігби вільно здійснити свою героїчну мрію життя української людини, про яку вона снить вже сім століть від втрати суверенності Києва, від часу, коли недобитий змії притолочив змученого Кожумяку. Справа політичної суверенності українського народу — це справа вільних рук українського народу. Тільки український нарід може бути стовпним управненим власником всієї своєї землі, всіх своїх багатств та фізичних і духових сил.

Ми боремось за те, щоб знищити основно в Україні панування неукраїнською елементу. Україна для українців. Ось наше гасло. Це не значить, що в Україні не можуть жити неукраїнці. Але чужинецький елемент, що йому дозволить жити в себе український нарід, матиме в нас не більше прав, як має кожний бажаний гість у нашому домі.

Вправді історія нашого народу є так само стара, як і історія занепадаючого західно-європейського світа разом з старим світовополітичним укладом. Але ми українці жили здалека від того всего, що творив і створив старий культурний світ. Правда, ми оглядали зблизька цей блиск, всю потугу старого світа, та наша жадоба бути собою була сильніша, чим покуса продати своє первородство за миску сочевиці.

Про наше велике призначення, про нашу нічим неспожиту міць живої людини усвідомили нас скорше наші вороги, чим ми самі потрапили це зробити, примінюючи до нас вирафіновані методи визиску і нищення. І не надаремно! Наш ріст несе знищення всему, що стоїть нам на дорозі, наше "ні" це

потужна позитивна програма діяння для всіх сил у світі, що так само, як і ми, є повні життя і сили.

І не спинить нас ніщо по дорозі нашій до нашої мети, ні фізичний натиск, з яким ми вже давно, давно знайомі, ні поганське остовпіння перед золотим тельцем старого світа, перед його культурою, цивілізацією і всею заслугою для поступу людства. Все, що колинебудь створив якийсь народ є нічим ^{для нас} в порівнанні з тим, що може створити і створить ще український народ. А доказом цього не що інше, тільки ця довго-вікова боротьба українського народу, яку він веде за свої цінності вже стільки століть в умовах так несприятливих, в яких своєї боротьби не вів так довго ні один європейський народ.

Так ми пролог. У вас і королі і шибениці, і церкви, і картини, а ми лиш проба першої людини, нас тільки вчора зліплено з землі.

Ми ще ніколи не були собою, не підіймали стяга на морях, ні по чужих невиданих краях де квіти квітнуть барвою новою.

Ми безязикі, безіменні ми — німа вода холодного свічада, слизький туман. Ми привидів громада, що непомітно ходить між людьми.

І раптом кров у жилах закипіла, Прошло по тілу радісне тепло, і творча мисль осяяла чоло і морок бідний дивно оживився.

народи і царства! Днів і поколінь
Моря дзвінкі! Дивуйтеся непомітним:

у давнім - ваше, Наше у майбутнім!
Для вас земля, а наша далечінь!"

(Гильський М.)

Коли ми цитуємо цей вірш то тому, що на нашу думку автор його, у хвили надхнення найкраще вчувся у цей великанський розмах сили, що дрімає в українському народі. Бо в дійсності, ми українці, мимо того, що дотепер знає нам наша історія сягає понад десять століть, ми нарід молодий, що не знає розпустити ні непродуктивного життя паразита. А при тому наш гарт і наша сила такі, що ми в стані розпочати в Європі нову епоху і ми її розлічимо. Правда пробували ми у далекій минувшині підіймати свій стяг на морях і в чужих краях, але це не те, що ще нас жде в будучині, в яку входимо ми без племінних різниць, як виливається сталь із бесмерівської печі.

Ось приходить для нашої раси час могутньої рійки з приземних низин, де силою держали нас кайдани чужого панування. Кличе нас могутній інстинкт сильної раси у піднебну далечінь свободного життя. Землі, ми, звісно не зрічемося. Нам наша земля потрібна, як місце старту тепер і в майбутньому.

І коли, прийде великий день нашої національної рійки не буде вже сили, що б могла нас спинити. До того дня нам треба перейти ще важку дорогу заки ми, авангард, українського народу, перед тим заки буде скинуто фізичні кайдани чужого панування, позбудемось основно чужих вір і світоглядів, що є для нас і на нашому ґрунті нічим іншим, як нікчемними забобонами.

До таких нікчемних забобонів ми зараховуємо віру, що ми українці не маємо можливості без так званої чужої допомоги здвигнути

у існуючому крутіжі подій своєї держави. Суди зарюховуємо погляд, що ми українці не маємо змоги створити власної революційної сили, що б розвалити московську тюрму народів. В цю рубрику слід також вписати переконання, що ми не є в стані перевести своєї незалежної політики на тлі відбуваючихся у світі політичних перемін.

Ціль української революції це Самостійна Українська Держава, добута через розвал московської імперії. Українські революціонери, коли боряться за українську справу: то їм зовсім не йде про те, що б добути для українського народу полекшу в неволі, чи якусь іншу легшу чим московська неволя.

Безперечно українські революціонери знають, що одного дня неможливо є скинути московське ярмо з шиї народу. Вони знають, що цього вони дібуться крок за кроком відсуваючи ворога з нашої землі, крок за кроком ослаблюючи коріння, якими через століття він вростав у нашу територію. Ці відступання ворога це й будуть ці "полекші", які він намагатись розпропагувати серед нас, як зміну курсу, що б нас обезброїти. Ми певні, що за ці "полекші" й зловляться менш свідомі елементи під проводом займанців та пораженців. Але це нам не страшно, кожену передишку ворога, кожний його ~~ступ~~ ступ, ми використаємо, як корисний момент до мобілізації сил нашої революції, як заповідь ще сильнішого нашого наступу. Не пускаючи з рук добутого, ми змагатимемо до нових побід.

II.

іде ще ні разу в історії народів не було стільки в одному місці зібраного бруду, злодіяства й обману, що тепр у московській імперії. Ніде ще ні разу ніхто так зручно не вжив гасла самостійности народів

в цілі їхнього поневолення і гніблення. Ніхто ще ні разу так не вживав гасла демократизму на те, що б заложити народним масам ^{так} тугий намордник. Ніхто так зручно не експлуатував духових і фізичних сил людини, як це зробили московські більшовики, рятуючи свою імперію перед розвалом — примарою вічно недалекого пожеару світової революції.

Так ця революція іде. Тільки йде вона не від більшовиків, а проти них, проти неслухного панування народів, що стали від надміру багатства неплідними, що відучились всякої чесної праці, за виїмком катівської роботи і роботи поганяча поневолених.

Московський більшовизм це режим поганячів, що стоять з кнутом над спиною працюючих мас поневолених Москвою народів, доведений до найбільш гидких форм. Чисельні концлагери, ціла система сільського господарства примусова праця для робітників у промисловості, як за часів каторжної кріпаччини, ось що приніс більшовизм нам українцям, всім поневоленим народам московської імперії, ось чим загрожує їм і народам цілого світа.

Більшовицька розв'язка національного питання це одна великанська наруга над цілою історією людського роду, це вирафіноване нищення народів і рас в користь одного народу — паразита, народу московського, за те, що він дав світові Леніна. За той дарунок, разом з венеричними недугами, Москва грабить поневолені народи до останнього зерна, останньої нитки; вона витискає з них всю кров і силу на построєння гігантів воєнного промислу, що б мати чим підбити світ цілий і тут же завести культуру, мову і дух народу, що перший в себе перевів

більшовицьку "революцію" — панування нужди поневолення людської волі, кривавий визик одиниці і народів.

В чому полягає національно-політичний гнет народів московської імперії?

А в тому, що Москва дозволила ласкаво кожному поневоленому народові добровільно поповнити національне самогубство. Вона є так ласкава на такий случай для тих поневолених народів, що хотіли б визбутись життя, що навіть обіцяє "безкорисну допомогу" своєю культурою й своїми "кращими" людьми в тому напрямі, щоб тільки як найскорше якийсь поневолений нарід добровільно перестав бути собою. Але, що в СРСР не має ні одного народу, що годивбися на цю більшовицьку розв'язку національного питання, то вона по всім правилам найчорнішої колоніальної політики з доби торгівлі невільниками, нищить населення підбитих народів. До того стосує вона такі методи: примусово під покришкою благодати накидає поневоленим народам свою мову, запрягає їхні сили до чужих їм політичних цілей. Вимішує населення, переселяючи населення одного народу на територію інших народів, скрізь впихає своїх московських осадників на землі поневолених народів, не допускаючи на керівні пости в партійному й державному апараті дійсних представників поневолених народів, а тільки запродавців й безхарактерні одиниці, що часто гірші для своїх братів по крові, чим самі москвини.

Політична неволя українського народу є причиною, що кожна українська одиниця є обдерта з усякої можливості боронити свої найзвичайніші людські права, дух її знасилувано, а руки приковано до тачок, щоб возили важке каміння на будову чужих палат.

Соціяльне ярмо, що його двигав український народ, це соціяльний устрій, побудований на українській землі Москвою, що зрідила революцію 1917-1918 рр., що ошукала український нарід гаслами повної національної та соціяльної свободи.

Чи в Україні дійсно є влада працюючих українців? Чи українці утворюють соціяльну гієрархію на своїй землі згідно з інтересами й духом українського народу? Ні. На найвищому щаблі у суспільній драбині не стоять найкращі робітники й селяне України, що їм дійсно є дорогим добробут і щастя українського народу, а ці, що їм байдужий український нарід, що служать Москві, її інтересам. Т. зв. влада рад, це насміх над здоровим розумом. Ради в СС СР мають завдання виконати волю партії. А партія ціла підчинена є кремлівському колгоспові бандитів, що є дійсним власником і наподільним всього фабричного промислу, всіх земних багатств, всеї людської сили робітників фізичної й умової праці, та селян.

Коли це насильство діється над московським народом, то йому хоч не жаль, бо це насильство він терпить вправді від своїх кість від кости, плоть від плоти провідників, але за те дістає паф з грабунку поневолених народів.

Але якже безмірно гидкою виявляється соціяльна побудова, що її накинута тепер Москва Україні, коли на ній видніє краса «свобода працюючим» та «пролетарі всіх країн єднайтесь».

Замість давної буржуазії та поміщиків ми маємо сьогодні панування кремлівського колгоспу, що опер. своє панування на — по своїй суті — московській партії

та на активові московського народу. Пануючу класу в Україні заступив чужинець, москаль, або його ставленик зрадник українського народу або єврей (жид).

Економічний розвиток українського народу базується на тому, що все економічне життя України є централізоване не у Києві а у Москві. Москва потребує незвичайної кількості засобів, щоби оплатити, прогодувати, одіти цілий свій апарат грабежі, обману і визиску. З України і з земель інших поневолених народів Москва тягне останні соки на цю ціль. Українські працюючі маси не мають права ні до своєї землі, ні промислових заведень ні навіть до своєї людської сили. Ми, звісно, не проти планової господарки, але ми хочемо, щоби господарчі плани укладали самі українці, представники українського світа праці.

Але Московське панування в Україні, це ніщо інше, як зовсім не прихована грабіж українського народу Москвою. Але московська господарка в Україні, як і серед інших поневолених народів не обмежується виключно до самої грабежі. Московська господарка це господарка марнотравника, що щорічно кидає в болото сотні тисяч тонн збіжжя, що марнує безмірну кількість мінеральних скарбів, що розтрачує на марно силу мільйонів людей, що дає захист лінтям і всякій наволочі, що живе чужим кешпом. Поглянути б тільки на колгосп! То ж існують колгоспи, в яких, що восьмий чоловік живе тільки, ^{з того} що він нічого не робить т. зн. "керує" якимсь відділом управи колгоспу. На цих непотрібів ідуть річно мільйони трудоднів. Ось куди йде більшовицька економіка!

А може бодай на культурному відтинку має український світ праці свободу творчості? Ні і тут ні. А може найбільше на культурному полі українського життя гасне безпинно, то планово московський держиморда. Не дигни-

ця. У культурному житті відбивається найсильніше самотність кожного народу. А цбор з Москва, як вогни боїться. Де українська книжка, фільм, преса, пісня, театр? Де наше мистецтво? Під важкою слов'янкою плетом московського палування воно таїться, як загнаний звір. Бо ж іба пісні про Сталіна і вся літературна мажтура про подвиги сталінінських опречників писана українською мовою, це не українська творчість!

Не даремно Москва, що вдав, що бачить передусім пролетаріят, працюрчі маси без огляду на їх національну приналежність, возвишує під небеса "великий руський народ", що дав людству переклєктиву, що видав Леніна, що перший зробив з "себе" соціалістичну революцію. Не про що інше йде Москві, як про те, щоби всі народи втопили в московському морі. Тим Москва мимозолі потверджує, одвічну правду, що не класи, а народи є так дьвигунами історії, поступу, як і занепаду людського життя, коли вони розкладаються. Большевицька Москва знає, що якиби не сила московського народу, ніщо не вийшло б з її інтернаціоналізму. І тому вона московський нарід витвигує на висоту, якої не може ні один нарід осягнути на світі, доки добровільно не поховить самогубства, доки не зможе здитися.

Незвичайно сприяє Москві у тій нищительській і грабівницькій роботі ціла система режіму. Незалежна думка не може мати в ньому ніякого іншого впливу, як тільки нелегальний, переслідувана як найгостріше звірським законом.

Деякі політичні організації поза компартією в недопусканні, ж іба, що вони живуть у глибокому підпіллі. Населення міст і сіл є цілковито позбавлене можливості вижети свою волю через місцеві ради. Сільські й міські ради це служливі апарат в руках

центральної влади, який служить тільки до того, що б виконати її волю.

Це саме відноситься і до церкви всіх віроісповідань. Але і ми тут бачимо мимо всего, що більшим злочином є належати до української автокефальної церкви, чим до московської православної, хоч всі церкви є викляті, як складниці страшного релігійного "опіуму для народу".

Про культуру нема вже що й говорити. До недавна більшовики пакували московську культуру на землі поневолених народів, як культуру міську у противагу місцевим культурам, як культурам відсталих народів, культурам села. Але ось від кількох літ вони гатять культуру московщини на землі поневолених народів, як культуру народу, до першій видав такого добродія людства як Ленін. Тим самим Москва поставила свою культуру вище культури цілого Заходу Європи. Бо захід Європи видав з себе тільки Маркса і не спів першій зробити в себе "соціалістичної революції". То значить не створив нужди і каторги на землі під ширмою щасливого, веселого життя.

Який же лад несе українська революція на місце кривавого панування Москви над численними народами.

Свобода людини і народам — ось, вся суть програми української революції.

Ми українські революціонери далекі від того, щоб зводити на місце режиму московського більшовизму розгул буржуазно-капіталістичний, що дає можливість всякій наволочі плюндрувати нутре народів під гаслом "свобода людині". Наше розуміння свободи людині це повна свобода людини у праці для добра цілого народу. Тільки така одиниця може мати повну свободу діяння, котра бачить своє особисте щастя, свій власний

добробут у розвитку моральної та матеріальної потуги свого народу. Кожна незалежна думка має своє право на свій вияв, коли вона зродилась з любови до всього народу, хочби вона вдечому і суперечила тій думці, яка в дану хвилю творить т. зв. генеральну лінію.

Ми вимагаємо від кожного громадянина, що має іншу думку, чим ми відносно соціально-устроєвих зовнішніх — політичних економічних та культурних справ, щоб він заступав інтерес народу, оборонюючи свою думку, як цілості, а не інтерес одної верстви чи групи.

Справа в тому, що ніхто ніколи не зможе довести, що ідея роззброєння народу, ідея абортів, вільної любови, ідея експлуатації мільйонів мас працюючих горстьою капіталістів є корисна для народу. Ніхто здоровий на голову, ніхто чесний не відважиться доводити, що страта власної державності, чуже панування може бути ідеалом народу. Для злочинців маються окремі установи, а не свобода людини.

Українська революція не несе свободи неукраїнській людині в Україні. Свобода, що її несе українська революція на землі українській — це дар призначений виключно для української людини. Цебто тільки ті громадяне української держави матимуть свободу життя й творення, в яких свідомости буде яка певність, що тільки через свій нарід в ньому вони можуть жити свobodно.

Ми ніяк не змагаємо до того, щоби зберігти при житті кожну одиницю, кожний нарід. Коли іде про наш нарід то нам іде тільки про збереження при житті героїчного типу одиниці, що походять з простій лінії через цілий ряд ^{поколінь} тих наших хліборобів, що вигдирали степ з рук диких орд з луком а опісля з мушкетом на поготівлі. Вони з під влади Дива — чорного бога пустині і

і дикого степу рвали кляпоть за клаптем найкращу землю у цілому світі; щоб вкрити її колосистим збіжжям, щоб промостити шлях культурній і цивілізації ній творчості українського народу. Тільки для такої людини ми домагаємось повної свободи.

Чи може іде нам про те, щоби цілий світ поділити на грядки менші й більші, що їх заселявали б поодинокі народи і племена без огляду на їх вартість і життєву силу. Ніколи у світі. Свобода належить тільки тим народам, що дають доказ своєї нічим неспожитою життєвої сили і своєї національної волі. Ця свобода — це право ставати під своїми прапорами і знаменами до духового та фізичного змагу з іншими народами.

Але до щастя громадян до могутності народу кожночасно веде тільки одна найкраща дорога з поміж десятків менш корисних. Не завсіди всі вміють добачати цей шлях. Привички до старих метод, організаційних прийомів суспільного життя народу не дають часом можливостей керівному чинникові, коли він є ними одержимий, поставити долю народу на властиві в даний час рейки на відтинку політичному, суспільному, економічному й культурному. Це нічого не значить, що ним керує добра воля, коли пересуди і привички затемнюють розум. Тоді цього іншого не лишається громадянам здорової думки, як робити революцію в нутрі своєї держави, бо не можна більше респектувати засад державної дисципліни чим щастя, добробуту стремління до потуги свого народу.

Ніхто не знає який нарід є королем людського роду. Це може виказатись тільки на довгій біжні через безконечний ряд віків у змаганні з іншими народами. Тому, коли кому є дорога доля людського життя тут на

землі, то в старатисьме, щоби його нарід був периші, що наїкраще репрезентує людскість собою, що веде її по шляху поступу, дає іншим народам переспективу буття у майбутче

Ми ніколи не згодимось з тим, щоб називати демократизм неплідним, яловим. Неплідним, яловим є тільки демократизм лібералів та більшовиків. Ліберальний демократизм допустив до голосу бандитські елементи, яких одинокою прикметою було те, що вони посідали капітал. Ліберальний демократизм знав тільки людську одиницю без огляду на її приналежність національну, щоб тільки вона була сотворена на образ і подобіє Боже і рівночасно мала капітал. Та "людина" буржуазно-капіталістичного суспільства деколи відкликала до патріотизму, але відкликалась звичайно в цілях охоронних перед конкуренцією заграничного капіталіста. Коли ж наказував особистий інтерес "людині" зв'язуватись з закордонним капіталом проти своєї держави й народу, то ця людина без всяких скрупулів це робила.

Моральна сторінка тої одиниці то була її приватна справа, йшло тільки про те, щоб вона не заривалась з прокуратором за якусь дрібничку двох, трьох тисяч, а за те, щоб вміла сліпити очі всіх своїми сотнями тисяч і міліонами, коли вона доконувала безсовісної грабежі десятків міліонів громадян, що кожної хвилини давали кров в жертву за інтереси держави.

Більшовицький демократизм це демократизм малої горстки кремлівських бандитів, що оперли своє панування на партії, яку вичищено основно з всякого чесного елемента. Компартія це гвардія наемників служнячих і сліпо відданих кремлівському колгослові. Про якусь окрему думку, яка могла б заїснувати в компартії проти волі кремлівського

колгоспу нема що навіть думати. Маса працюючого населення ССРСР мають право схвалювати постанови й рішення кремлівського колгоспу, які набрали б правосильности і без цієї апробати. А робиться ця комедія з демократією в ССРСР тому, щоб ніхто не міг висунути аргументу; що влада поступає проти волі населення. Адже ж всі голосували за таким же а таким депутатом, адже ж всі голосували за якимось надзвичайним збором населення в ССРСР.

Це, що всі голосували під терором нагана, захованого в кишені чекіста, цього ніхто не бачить, бо наган є захований добре під широкими полями сталінської "найбільш демократичної" у світі конституції.

Замість "генеральної лінії" тупоголових тиранів, що сперли своє панування на наємній силі злочинця, що продались їм, українська революція видвигає, як основну засаду суспільного устрою свободу людини у політичній, суспільній та економічній праці для себе через працю для цілого народу.

Коли суспільний устрій є опертий на елементі, до ставиться так до живого чоловіка свого народу, його сили як до все-національного добра, як добрий господар до своєї господарки, до своєї рідні, тоді щойно можемо сказати, що суспільний устрій є справедливий. А даремно вимагати чи то від чужих елементів, чи то від своїх зде-ралізованих чи вихованих у шкідливому світогляді, щоб вони занимали таке становище до всіх явищ суспільного життя свого народу. Ми домагаємось рішучого голосу у всіх справах суспільного і політичного життя українського народу, для тих одиниць українського народу, що своїм трудом і боротьбою дали доказ тому, що вони не уявляють собі свого життя іншим, як на служ-

Ми домагаємось рішучого голосу у всіх справах суспільного й політичного життя українського народу, для тих одиниць українського народу, що своїм трудом і боротьбою дали доказ тому, що вони не уявляють собі свого життя іншим, як на службі інтересів цілого народу. Ми домагаємось, щоби вони мали право зовсім вільно всю силу свого розуму, всю силу свого тіла звернути на те, щоби цілий український народ міг жити вільно і щасливо.

Ми не визнаємо ніяких політичних організацій, що у своїй державі, державі, що її створить український народ мали б на меті боронити інтересів якоїсь одної групи населення перед цілим народом. Це є зрозуміло тільки тоді, коли вона є в руках елементів шкідливих народові.

Безперечно ми знаємо, що з першого дня ми стінаємо великі труднощі на своїй дорозі до справедливого суспільного устрою на українській землі. Але з часом, коли цілий народ ми переважували в тому дусі, що тільки ті, що чесно працюють і борються для цілого народу, працюють і борються для себе, тоді ніяка сила не зможе завалити нас ззовні.

Досвід століть краще всього довів, що щастя добробут і свободу може забезпечити тільки своя держава побудована на здорових засадах. Тільки така держава може дати за-поруку всебічного розвитку одиниці. Тільки така держава може зберігти за нею економічний добробут і культурний розвиток. Тільки сильна держава може дати запоруку, що свобода одиниці нічим і ніким не буде порушена. А держава може бути тільки тоді сильна, коли вона побудована на здорових засадах, то є тоді, коли будують її і кермують

нею елементи, що творять основну силу її праці, що є рівночасно і основним ядром її військової сили.

"Свобода людині і народам" з тим гаслом ми ідемо у бій за майбутнє України, якого не можна уявити собі без цілковитої перебудови московської імперії на засаді в повній суверенних держав поневолених Московою народів, що є здібні жити самостійним державним життям.

Як ми звзначували вже, перша половина нашого кляча "свобода людині" зовсім має інший зміст чим це є за буржуазно-капіталістичного чи більшовицького устрою. Тут тільки ми можемо вище сказати тим, що ми розуміємо свободу, як нове визволення її з національного і соціального гнету. Саме т. зв. соціальне визволення для народу недержавного це ніяка полетка. Коли в людині пригнана її національна приналежність, тоді саме при соціальному визволенні вона попадає якраз у найбільш підле укорення, утиск, та визиск. Коли одинок переживає соціальний чи економічний утиск, коли вона є позбавлена всяких прав національних у своїй державі, то вона може їх здобути тільки в своїй революції проти старого режиму. У чужій державі одиниця, маючи не знати які економічні соціальні та громадські свободи, завжди стається невільником командної нації, завжди є економічно, соціально та політично пригнана. І тільки у виїмкових випадках засимільовані і ті що запродалися одиниці недержавного народу, зрівнюються з одиницями панівного народу, але основна маса недержавного народу терпить економічний, соціальний та політичний визиск, хоч має всі права нарівні з командним народом застережені конституцією.

А от приклад! Що з того, що в московській імперії знесено панування капіталістів чи поміщиків, що з того, що всі громадяне СССР без огляду на національну приналежність мають право голосувати і кандидувати до Верховного Совіту СССР?

Чи в дійсності т. зв. сталінська конституція забезпечує український народ перед визиском Москви, що забирає в його хліб, залізо, вугілля, нафту і всі інші сировинні, а також і його людську силу, починаючи від мешканців концлагерів, а кінчаючи на армії і сповитковує собі на користь і в своїх політичних цілях. Ні, сталінська конституція ніяк не перешкоджає гнобити і грабити соціально "рільних" українців і всі народи, що їх поневоляє Москва.

І так, не треба придивлятися добре, щоб побачити, що в дійсності в СССР при визволенні одиниці з буржуазно-капіталістичної і поміщицької кабали, заведено повне поневолення людини і народів одною партією, що є чужа інтересам людини і одним московським народом, якого інтерес лежить у тому, щоб з'яли всі народи, в одному московському морі.

Ні приватно, ні колективна власність не всилі забезпечити свободи одиниці. Одна тільки своя держава сильна в нутрі політичною свідомістю громадян, що беруть активну участь у політичному житті держави, як цілості, може забезпечити свободу одиниці й народові. Що нам з того, що будемо мати землю у власність, коли ми не будемо могли вільно розпоряджатися здобутками своєї праці, як це у буржуазно-капіталістичному устрої? Або що нам з політичної і соціальної свободи, коли за єдино-правильні визначається думки верхушки комінтерні, а всяку іншу вважається злочинном, шкідливим. Чи багато маємо кори-

з того, що знесений устрій буржуазно-капіталістичний, що зліквідовані поміщики, а земля все признана колгоспам навіки, коли здобутками праці колгоспів розпоряджається влада не питаючи їх думки? Ні, доволі вже обману! Хочемо влади для українського народу українській землі, яка одынока в силі забезпечити всі права кожного чесного українця.

Та ми знаємо, що довголітнє панування Москви та шкідливих світоглядів не проминуло надаремно. Ми знаємо, що треба буде певного часу, щоб вижити ці шкідливі впливи з душі нашого народу. Ми знаємо, що українська людина потребує привикнути до того, щоб бачити в державі орган своєї волі і своїх індивідуальних інтересів, а не знаряддя утиску і граблечня в руках купки капіталістів, чи світових горлорізів на зразок теперішньої кремлівської банди.

Безперечно ті довгі століття неволі привчили ставитись вороже до державної влади. І це було зовсім правильне в час, як чужа державна влада була в руках чужинців, або безконтрольних ворогів народу, що виїшли таки з його кореня.

Безповоротно минув на нашій землі час класової боротьби. Сьогодні авангардом українського народу у його боротьбі за своє право не є ані поміщики ані капіталісти, а активні одиниці, що виїшли з селянського та робітничого середовища. Вони репрезентують волю українського народу у вільній українській державі бути неподільним власником всеї української землі та її незмірних багатств. Вони репрезентують волю українського народу творити українське суспільне, культурне, політичне та економічне життя на українській землі.

Не важко було зговоритись українському національному активові з українським народом. Українська революція не бореться за якусь абстрактну Україну, ні за таку Україну, яка була б потрібна малі горотці емігрантів. Українська революція бореться за таку Україну, якої потребує Український Народ, до ві не кинув змигатись з волею найзлом.

Ми знаємо одначе, що ще не скрізь вижились основно старі соціальні та економічні забобони, ми знаємо, що мимо досвіду з 1917-1918 рр. є в нас до одиниці, а то і ділі групи, які гукать якшо Україна не буде така і така, так краде хай білка не буде. Вони готові принести на Українську Землю чужі полчища проти українського народу, щоб тільки вони могли в українській землі построїти для згідній із своїми забобонами чи менажерними апетитами. Для них є багата справа правдивої політичної суверенності українського народу. Бікони української революції не буде мати зрозуміння до таких "шляхетних" думок та вчинків одиниць, що прикривають апетит свій вовчий і глухоту ідеалістичними фразами. Бікони в Україні не буде пощати для таких, свідомі вони, чи ні своєї шкідницької ролі. Українська земля простором не мала. І на дається для таких "святотелів" українського народу десь затишне місце, де буде можна, якщо не втічуть знова закордон, їх глибоко закопати.

Але у тому таборі різних груп, групок, організацій, партій і всяких тихих порозумінь є одиниці доброї волі, перед якими українська революція не замикає дверей.

Без огляду на дотеперішні т. зв. переконання, оскільки вони з ними часом відривають нас на революцію, оскільки вони часом визнають, що однією, великою правдою, що основною

цілю української боротьби є боротьба в
кожночасно існуючих обставинах за повні
суверенну українську державу.

Ми знаємо, що відразу український народ
не здобуде вершка всебічної суверенності.
Нам іде протте, щоб ми в кожній ситуації,
з кожночасним засобом сил добули максимум
того, що можна добути, щоби з того місця
розпочати боротьбу на ново. Український
народ, українська земля має всі дані до
того, щоби добути собі всебічну суверен-
ність. Тому ми кличемо всіх українців ста-
вати на наш шлях. Він одиноко правильний.
Одиноко він дає запорукку, що наша
скінчиться раз назавсідди.

Від революційної повинности ми не звіль-
няємо ні одного українця, без огляду на
ого переконання і місце перебування. Всі
українці будуть користуватися духовними й
матеріальними достатками, що їх добудемо
в боротьбі за свою суверенність. Всім нам
дасть факт існування сильної української
держави запорукку, що наша людська гідність
української людини не буде ніколи і ніде
терпіти зневаги чи навіть непошани. Коли
хтось нас не буде любити, то тоді буде не-
бодай болтись.

Факт повстання української держави від-
чують не тільки українці, що живуть на Укра-
їні, але й українці, що живуть за океана-
ми. Існування української держави, навіть,
коли українці живуть поза межами України,
надать їм значення, якого вони без того
ні як не можуть мати.

Для ілюстрації повадого можемо навести
історичний факт з часів київської держави
княжої доби. Князь Олег не тільки змусив
Візантію до політичних уступок в користь
Київської держави, але й до респекту та
пошани супроти українців, що прибували до

Даргороду за своїми справами. Це тривало
однаке тільки так довго, як довго, як дов-
го київська держава була сильна, щоби від
чужинців вимогти належну нам пошану.

Ми вже згадали про те, що в Україні ми-
нув час класової боротьби. Це значить, що
минулась безповоротно класова структура у
українського народу. Командною класою в
українській державі мусить бути сам україн-
ський нарід в особі свого авангарду, що
вишлов з його і живе інтересами та цілями
цілого народу, як своїми особистими інте-
ресами і цілями.

Ясно отже, як кожному буде, що при такому
суспільному устроєві українському народові
не потрібно десять різних політичних партій
та організацій. Його волю буде заступати
кожночасно його національний актив, що бу-
де відновлятися безнастанно найкращим еле-
ментом з українського народу. Цей авангард
українського народу буде ставати все кращим
та численнішим, чим ширші маси українсько-
го народу буде обіймати наша боротьба.

Хвилиною заіснування української держави
ми матимемо засоби до того, щоби перевихо-
вувати і висловати цілий нарід в дусі засад,
що їх несе українська революція. Але це не
значить, що ми українські революціонери
є проти свободи думки, проти свободної іні-
ціятиви. Коли йде про політичне життя укра-
їнського народу, то ми є проти того, щоби
заіснував у нас ґрунт під всяку казюницю.
Не гагаємо наслідувати огидних прикладів
Москви давлення і назилювання всякої свобод-
ної думки. З цього однаке зовсім не випливає,
щоби в українській державі існували якісь
партії, робітничі, селянські чи інтелегент-
ські. Український робітник, селянин, інте-
лігент не потребуватимуть захищати своїх

інтересів перед внутрішнім експлуататором, бо не буде в нас буржуазно-капіталістичного устрою, не буде в нас поміщиків. Сам український марід в особі робітництва фізичної та умової праці та селянства буде власником всіх засобів продукції і всіх добутків своєї праці.

І тому ми завжди будемо боронити цього погляду, що кожний чесний громадянин чи навіть якась група громадян матиме право обстоювати певну думку, певний погляд по до того, як це поліпшити долю цілого українського народу, як треба працювати і що треба робити так внутрі держави, як і на міжнародньому форумі, щоб зміцнити політично, культурно та економічно український наріц. Це буде тоді, коли у нас буде своя держава, добута кровю та розумом українського народу.

Сьогодні в час боротьби за державу, ми кличемо в одну лаву всіх селян, та робітників фізичної та умової праці проти гнету і визиску Москви. Час боротьби і творення української революційної сили це буде рівночасно велика школа для цілого українського народу, що виховає його в дусі головної засади української революції, що повна суверенність українського народу це перший ступінь до цілковитого визволення української людини так з соціальної і економічної кабали, як і політичного визиску, з якого випливає так соціальний, як і економічний та культурний гнет у випадку, коли наріц не має своєї держави, коли жупенациональний чинник господарить на нашій землі, як у себе в хаті. Сьогодні обов'язуюче гасло звучить: за свою владу, за землю, за вільну працю, за людське життя! Завтра як в нас буде вже дер-

жаро, на змін приде гасло: за щастя, добробут, свободний розвій українського народу через могутність та політичну потугу української держави!

Українська революція візниться основно від всіх революцій соціальних, які проходили державні народи. Візниться вона також і від повстань недержавних народів, передусім тим, що не йде тут про саме створення української держави, але також про такі політичні відносини між народами сьогоднішньої московської імперії, які залевнили б нам справді самостійне існування. Від соціальних революцій європейських пержеві візниться наша революція тим, що головним її змістом є зміст наскрізь політичний. Сьогоднішній соціальний, економічний і культурний гнет ми розглядаємо, як різновидність того самого політичного поневолення української землі.

З хвилею, як українська революція увінчається успіхом, тоді ті форми економічного, соціального та культурного життя української землі наберуть зовсім іншого змісту. З часом український соціальний, економічний та культурний зміст стане оформлюватись українськими формами, в міру того, як міцнішатиме зовнішньо-політичне положення української держави, в міру того, як виживатимуть останки чужинецьких впливів на наш національний організм.

Для українського народу в байдужою є а-вє який устрій соціальний заведуть у себе прим. грузини, казаки, литовці, для нас українців найважнішою є, щоб цей устрій, що його заводитимуть у себе поневолені народи московської імперії після її розвалу, був впливом волі саме тих елементів грузинського, білоруського чи литовського народу, які боротимуться за свободу своїх народів. І скільки нам стане сил, ми допоможемо всім

поневолею народам московської імперії, щоб вони построїли своє життя державне незалежно від будьякої чужої сили. Ми не хочемо накидати навіть найменшому народові наших форм суспільного, політичного чи економічного життя.

Кожний народ, кожна країна визначається своїми особливими прикметами і умовами життя, чого не вільно насилувати в ім'я не знати яких вселюдських "ідеалів".

Для українців найважливішою справою є політична співпраця між народами в організації спільних інтересів. Тому для нас важким є, щоб кожен народ завів такий устрій, який сприяв би найкраще розвитку його політичної сили. На слабкий політично, внутрішньо розкошений народ ми не можемо ніяк чисити, як на союзника, навпаки, як на об'єктивного ворога, який своїм розкладом у нашому суспільстві поширює заразу, і на нашу землю і землі ваших сусідів, а рівночасно стає випадковою брамою ворожих сил у нашу країну.

Ми не пересуджуємо згорі, як буде виглядати політична карта простору, що сьогодні творить московську імперію. Це була б дитиняча забава. Політична карта простору експлоатованого московським імперіалізмом була б узалежнена умовами з яких буде вестись боротьба з Москвою серед суперечних інтересів оточуючого нас світа. Уже очевидно, а навіть певним є, що малі народи будуть вкходити в тісніші федерації з собою, оскільки вони живуть в сусідстві з собою, або прилучаються до більших народів на засаді повної свободи що до політичного, суспільного і економічного устрою, а також і культури на своїй етнографічній території. Все в самий період підпольної боротьби ця завада сфедерування національних революційних організацій на пункті політичної співпраці мусять

увійти в життя. Революція поневолених народів московської імперії не може проходити анархічно. Починаючи від повстання Степана Разіна через численні повстання українського народу, повстання, народів Кавказу, Центральної Азії аж до 1917-20 рр. історія терпеливо вчила нас, що московський імперіалізм може бути знищений тільки спільною напругою всіх поневолених народів московської імперії.

Новий політичний лад, до якого несе українська революція на місце огидного панування московського народу це цілковита перебудова московської імперії на засаді повного політичного самозначення поневолених народів, до її заселяють. В тим одначе зостереженням, що московські елементи, які встигла собі виховати Москва на землях поневолених народів, будуть зовсім позбавлені права голосу. В разі спроби тих елементів проявити чином свою волю, вони стрінуться з нещадною революційною розправою. І тут українські революціонери завжди придуть в допомогу революційним масам поневолених народів.

Москвофільство це не така проста справа, а особливо москвофільство психологічне, москвофільство пороженців. Ця пята колона московського імперіалізму - охороника московську терму народів в 1917-18 рр. Вона ж дала натхнення більшовицькій Москві у будованні т. зв. радянського союзу.

Без підмоги москвофільських елементів була б московська імперія розлетілася ще в 1917 р. А вже з усіх родів москвофільства найбільш загрозливим є москвофільство т. зв. революційне. Суть його полягає в тому, що москвофіли вступають до підпольних організацій московського народу, які не зрікаються панування над народами, що їх поневоляє Москва більшовицька.

Це найбільша небезпека для революції, коли революціонери поза плечима НКВД не бачать одвічної Москви. Не НКВД, не більшовицький режим наш ^{головний} ворог, а московський імперіалізм. НКВД, більшовизм, московський націоналізм це тільки знаряддя і одежа московського імперіалізму.

Безперечно у нашій боротьбі ми мусимо завжди боротись тільки з тою Москвою в якій масці вона виступає. Наші методи боротьби, наші кличі, наша організаційна робота мусить бути примінена до тих умовин, які творить кожночасно пануючий режим. Але в той час ми не можемо забувати про "вічну" Москву. І тому наші революційні гасла соціяльні, економічні, політичні, скермувані проти пануючого кожночасно в московській імперії режиму можуть бути тільки так поставлені, щоб розбити московську імперію, а не щоб змінити в ній існуючий кожночасно суспільний, економічний чи політичний лад.

Коли московська імперія буде розбита, коли кожний поневолений народ в вогні революційної боротьби створить вже свою силу, з якою приступить до будовання своєї державної незалежності, тоді прийде час знищити останки московського режиму. Треба однак пам'ятати; що завжди часово скорше дасться нам зломати московське панування; чим його довговікові наслідки.

Спільна загроза, що йде для всіх поневолених народів московської імперії наказує їм спільну боротьбу з одним і тим самим ворогом. Боротьба кожного народу зокрема, боротьба безпланова не може ніколи скінчитися успіхом ніодного народу, як довго Москва є сильна. А коли б вона в наслі-

док зовнішнього удару й розлетілась, так тоді ні один з малих поневолених народів не вспів би відстояти своєї самостійності, як би хтось сягнув по нього рукою. Звідси конечність співпраці тісної між всіма поневоленими народами московської імперії. Це особливо важне сьогодні на відтинку революційної боротьби, що не може відбуватись безпланово і анархічно -- кожний народ для себе.

З різних світово-політичних чинників, що є заинтересовані у розвалі московської імперії одинока Україна справді широко відноситься до самостійницької боротьби поневолених народів московської імперії. По перше Україна так само поневолена як і всі вони і то тим самим московським народом; друге, повстання поневолених народів, значно відтяжать наш проти московський фронт. По третє повстання на Сході Європи та Заході і південному заході Азії системи держав вповні вільних народів дає за поруку Україні незалежного існування, дає їй змогу увійти разом з цілою системою держав на Сході у новий світово-політичний уклад, як чинникові вповні суверенному.

Запорукою нашого широкого відношення до всіх народів, що борються з Московщиною є те, що ми своє відношення до всіх народів будуємо не на месіянстичній ліриці, а на спільноті конкретних політичних інтересів.

Тому тільки одна Україна є дійсним союзником усіх поневолених і загрожених Москвою народів не тільки в їх боротьбі з московсько-більшовицьким імперіялізмом, але й московським імперіялізмом взагалі.

У майбутності, коли впаде вже московська тюрма народів, український народ навяже дружні відносини з народами, що матимуть з ним спільні політичні цілі. Багатий український народ не піде на грабiж менших на-

родів. Тільки в союзі з Україною можуть жити і розвиватися мирно народи Ідель-Уралу, надбалтики, Балканські народи, народи Центральної Азії. Українська земля не те, що корінна земля московського народу, що під приводом своєї командної верхівки хоруге на манію великості, хоруге на манію народу, що дає цілому московському світові перспективу до розвою. А така хвороба коштує. Московська земля за бідна щоби покрити кошта сумашецьких вицатків, які догсдили б планом та апетитам кремлівських гоштаплерів.

Українська земля криє в собі всі потрібні засоби до того, щоби український нарід міг зайняти властиве місце собі на просторі між ледовим океаном а Середземним морем в Європі. Але ми українці не гадаємо здобувати собі місце народу передового гребіжю і брехнею. Тільки праця українського народу може створити багатство духове й матеріяльне України.

Український нарід далекий від того, щоби обкрадати народи з найбільшої цінности їх власної людської сили. Ми не хочемо асимілювати ні казахів, ні киргизів, ні мордву ні грузинів ні інших. Ми хочемо тільки в Україні визволити українську ладину а поза Україною з народами, що мають спільні з нами політичні інтереси вести дружньо співпрацю.

Нашу ідею співпраці з народами ми українські революціонери починаємо здійснювати вже сьогодні тим, що розбудуємо свій революційний фронт спільно з всіма поневоленими Московю народами.

Безперечно найдуться чинники, що на боротьбу поневолених московської імперії глядітимуть як на біг води над берегами якої Москва вибудує собі свій млинок. Вода мусить

плисти згори в долину і хоче вона, чи ні, мусить крутити колесо їхнього млинка.

Вони, ці калькулятори, матимуть завжди "ширий" усміх в сторону поневолених народів московської імперії. Не безкорисно очевидно... Але можемо сьогодні заручити всім, що цей никлий потічок чим далі буде зростати у велику ріку. А як прийде весняна повінь прекрасний млинок рознесуть хвилі потужної революції. Бо для нас не існує боротьба з Москвою для самої боротьби. Наша ненависть до старого режиму не є аж так велика, щоб вона була в силі спинити працю нашого мозгу, щоб вона закрила нам перед очима нашу ціль. А цілею для нас є здвигнення української держави, такої держави українського народу, в якій українська людина мала б нічим необмежену свободу рости і розвиватися все-сторонньо. Ми бачимо наше визволення у створенні довкруги українського народу на Сході Європи та Заході і південному Заході Азії такої політичної системи, в якій може існувати українська суверенна держава.

Валення московської імперії це тільки шлях до цієї нашої цілі, яким ми йдемо так довго, як це є, зогляду на нашу ціль, доцільно. Коли ж політичні умовини боротьби українського народу за свою суверенність і за український лад на Сході Європи і на Заході та південному заході Азії зміняться після розвалу московської імперії, зміниться автоматично і напрям і методи нашого удару. Наші методи боротьби, цілі наших ударів є мобільні, ми не можемо допустити, щоб шлях до цілі стояв вище, чим наша ціль. Ми не є бетишистами ні методів ні ключів ні засобів. Віримо тільки в інтерес українського народу.

А розвал московської імперії і повстання української держави це доперва початок здій-

снювання нашої цілі.

Наша ціль в Україні, що її будемо завсіді здійснювати, це відчистити наш нарід з неукраїнського елемента. Раз на завсіді мусимо знищити потомків цих "українських" елементів, що відчиняли брами українських міст перед татарами, бо панування татарське давало запоруку, що вони зможуть робити купецькі інтереси з Азією аж до Тихого Океану. Жиди, Хозари і всякі інші "купці" і "мудрці" з Малої Азії і півдня занечистили нашу політичну думку, розложили нашу волю. Вони скрізь на нашій землі створювали умовини для розвитку деструктивних одиниць українського народу, створювали можливості заспокоєння їхніх хоробливих амбіцій, доки Україну не покрила руїна й ганьба татарської неволі, що відчиняла для тих то "старців гродських" можливості торгувати з Азією, без зайвої витрати їхніх сил і засобів. А гої їх не обходили. А гої мусіли татарам "просо сіяти".

Так, був час, що наші каравани ходили до берегів Тихого Океану, але тоді український купець добував собі право на транзит мечем, своєю кровю, а не шляхом неволі й ганьби українського народу. І ми боремось за те, щоби кровні нащадки тільки цих наших предків мали безапеляційну владу й право на безапеляційну волю в українській державі без огляду на те чи вони стоять за станком фабричним, чи трактором орють землю, чи працюють у лабораторіях, школах, суді... Наша ціль поза Україною, поставити Україну на таку висоту духової потуги, щоби вона об'єктивно стала короною людського роду - не маємо нічого проти того, коли наші сусіди ближчі і дальші змагатимуть до такої самої цілі. Змагання - це спадщина

на, яку одідичує українець все при своїому уродженні. І ми домагаємось, щоби всі здорові народи мали право ~~одорідно~~ змагатись з собою.

Українська революція, безпощадно вбиваючи байку про інтернаціональну людину, відкидає її засади етики, що її створено для тої інтернаціональної людини. Чесним, добрим і гарним є тільки те, що зміцнює нарід, що дає землю і духову потугу. А все інше це блеф або праця в користь деструктивних, розкладаючих життя елементів.

Наш нарід для нас це найбільша святість. Поза ним немає нічого, ^{що} ми могли б орисуватись. Тільки народи сильні та здорові, що живуть вповні самостійно - самі для себе, є запорукою розвою людського життя.

Визнаючи інтерес українського народу, як найвищу етичну міру всіх політичних, суспільних, економічних та культурних явищ та чинків так народів як і одиначь, ми тимчасовим визнаємо боротьбу за людське життя тут на світі найвищим нашим законом.

Добро народу, як цілості це основа нашого майбутнього законодавства, соціального та економічного устрою. Добро народу це основа оцінки праці, яку виконуватиме українець. Не кожна праця є етична, а тільки ця, з якої нарід як цілість має користь, ця праця, що зміцнює його духово та фізично, що отвирає перед ним що раз то більші можливості життя і творчості.

Державі ^{належить} в першій мірі право на користання со всіх культурних та цивілізаційних здобутків, право на хліб мали елементи українського народу, що явно і цілком свідомо кладе основи під добробут цілості українського народу на полі умової та фізичної праці і на полі бою, без огляду на те на якому фронті організованого політичного чи економічного життя ця праця не проявилася.

Елементи кволі, інтелігентські байструки чужих наук і виховання не можуть мати ніякого голосу в українській політично-суверенній національній спільноті.

Українська школа, суд, тюрма, кара смерті ось засоби при помочі яких актив українського народу буде виховувати несвідомих, оздоровлювати скалічених на душі українців, а врешті винищувати в пень замаскованих українською приналежністю ворогів українського народу.

Ми знаємо, нам можуть поставити закид, що ми хочемо построїти життя в Україні сіро-безбарвно -. Це неправда. Але на такий закид ми маємо відповідь; краща здорова сірість та безбарвність чим хороблива барвистість, що вбиває життя народу, що замінює його у вонючому купу стерва.

Та ми не лякаємось: щоби життя стало в нас сірим. Визволений український нарід очищуючи себе від внутрішньо-розкладових елементів дасть можливість зацвісти всіми красками райдуш творчим елементам українського народу, що в іншому випадкові були б приглушені буряном розкладу і смерті. Тільки здоровий і чистий національно український нарід створить свою прекрасну штуку і науку. Тільки тоді він зможе вилеліяти й здійснювати у безконечній різnorodности форм свою ідею краси та величі.

Те саме відноситься і до родини. Родину уважаємо за явище позитивне. Але знов не з якихось причин інших, як тільки з тої одної причини, що родина сприяє розвиткові потуги і здоровля так фізичного, як і морального народу.

Тому не всяку родину уважаємо явищем корисним, а тільки цю родину, що родить і виховує діти, що доставляє своїй расі сильних та національно моральних робітників умовою та фізичної праці і воєнків. До-

за тим всяка інша родина, що не виконує призначеної їй функції, це являє шкідливе. З того самого становища оцінюємо й суспільну роль жінки, що є в першу чергу призначена до того, щоби родити й виховувати діти. Так як призначенням муштини є змагання за хліб і духові вартості при варштаті праці, яку б він не виконував й на полі бою. Чесна праця для родини в рямцях існуючого соціального та економічного устрою Української Держави й боротьба за родину це рівночасно праця для цілого народу. Боротьба за нарід це боротьба в охороні своєї родини, це рівночасно боротьба за поширення життєвого простору й засобів до життя родини кожного члена українського народу.

Держава це виконавчий орган волі авангарду народу. Коли ж держава перестає бути такою, коли ж, як це діється за буржуазно-капіталістичного режиму, або за більшовицького, вона стає знаряддям добре організованої горстки чужого народові елементу, якого цілею з особиста нажива і політика збереження особистої влади, тоді вона перестає бути знаряддям волі народу. Тоді держава стає апаратом найчорнішого утиску й визиску народу. Ми такої не хочемо. Тому кличемо до творення держави українського народу не кліку, не якусь одну верству, а всіх українців. Державне життя народу не обмежується до того, щоби мати своїх міністрів. Державне життя це свідома творчість народу від родини починаючи, через всі прояви економічного, соціального, культурного та політичного життя на т. зв. найнижчих щаблях а кінчаючи на т. зв. найвижчих. Для нас добрий голова сільради є так само цінний як добрий міністер. Без доброго голови сільради, доброго підстаршини, майстра ітд. не може бути сильної держави, не може бути

мови про тугість народу і справність державного життя народу.

Для нас держава це не самоціль, це тільки засіб до цілі. Вічним є тільки нарід. Все інше як держава, культура, форма соціальних та економічних устроїв це тільки засіб народу при допомозі якого він здійснює свої цілі.

Без політично суверенної держави ніякий нарід не є в стані жити своїм життям, не є в стані розвинути всі творчі свої сили. Наша боротьба -- це боротьба за безграничні можливості життя й творення для українського народу. До цього одначе є потрібна своя власна держава, оперта на українські армії, владі і організації українського народу.

Але ми не розуміємо держави, як царства рутинованих бюрократів -- урядників, так само як не розуміємо держави, як апарату влади одної суспільної верстви над цілим народом.

Держава це керівництво в Україні національно свідомого елемента українського народу -- це влада елемента, що визнає виключно тільки інтерес українського народу, як найвищий закон свого життя. форми держави можуть мінятися -- це буде залежати від цілого ряду причин матеріальнієї натури, але ніколи не зміняться у своїй суті героїчний -- мужеський елемент народу. І йому саме признаємо беззастережне право керувати долею цілого українського народу. Може бути так, що його часом заглушить неукраїнське хабаззя на українському полі, але це не значить, що він не існує в народі.

Завданням української революції є основно виполоти українське національне поле з всякого так неукраїнського як і україн-

ського розкладового елемента. Хочемо бачити український нарід, як свідомих своєї цілі героїв і творців, що творять вартости такі, що перетривали б все інше на світі. Робітник умової та фізичної праці, хлібороб та вояк ось основа буття українського народу, ось фундамент і завершення української державности

Підстави нашої політики.

наш головний фронт, фронт українських революціонерів — це протимосковський фронт,

характер цієї боротьби, її політичні потреби це кузня, в якій кується форма і зміст самостійної держави українського народу; світогляд політичний, суспільний та економічний устрій.

У боротьбі з Москвою ми творимо нашу систему політичної співпраці з іншими народами так на терені московської імперії, як і поза нею. Боротьба з Москвою надає нам світово-політичного значення, видвигає нас до ролі одного із перших чинників, які рішатимуть про вигляд майбутньої політичної карти світа, а також про його культурний зміст.

І сліпому ясно, що коли снадуть нам з рук московські пута, коли перед творчістю української раси завалиться запора московського імперіялізму — український дух свободно заширляє під небосклом цілої земської кулі.

Але ми знаємо, що, щоб український нарід міг стати вповні суверенним, за мало є відірватись від Москви, нам треба повного розвалу московської імперії, нам треба, щоб в її просторах заіснували такі відносини між народами, що дали б нам можливість стати вповні політично суверенним народом. Нам треба, щоб на місце московської форм

заіснували держави тих сьогодні поневолених Москвою народів, що є здібні жити своїм державним життям, які можуть тим самим увійти у систему нашого миру на Сході Європи та Заході і південному заході Азії. Без того ми не можемо навіть думати про повну перемогу нашої революції, про здійснення завітної мрії наших прадідів, дідів та батьків. Без того не помоляться на волі невольничі діти України.

Та свою боротьбу за мобілізацію мас у українського народу, ми можемо вести тільки з тою Москвою, з якою кожночасно маємо до діла, тільки у боротьбі з тою Москвою, що давить нас. А ця Москва що є тепер — це Москва більшовицька. При тому одначе не забуваємо ніколи про Москву "вічну". Річчю нашої політики є вести справу так, щоб бучи більшовицьку Москву, зломати раз на завжди панування Москви.

Ми здаємо собі справу з того, що не буде так, щоб розвал московської імперії, сам перебіг революції і початки нашого державного будівництва відбувались без всякого втручання посторонних чинників у наші розрахунки з Москвою. Справа в тому, що наша революція це виключно політична революція так на терені московської імперії, як і у світовому масштабі. Завданням нашої революції є передати гегемонне становище на просторі європейської і центрально азійської частини московської імперії в руки того народу, що його силою і багатствами розбудовано цю імперію, вирвавши його з рук народу паразита, що живе коштом багатств і сили інших народів, що насилує й нищить життя людського роду — вимішуючи народи в одному казані московського держимордія.

Соціяльна та економічна сторінка української революції не має нічого іншого на меті, як тільки зміцнити її політично. В час як буде в нас вже своя держава, тоді економіка та суспільний устрій української держави будуть служити розвоєвим політичним інтересам нашого народу, маючи на меті його мілітарну міць та духову і фізичну тугість.

Не іншу ціль має і культурна сторінка нашої революції. Український народ визволений з під чужого панування заговорить на своїй мові і в своїй душі. Справа вся буде полягати тільки в тому, щоб культурну творчість нашого народу ми скеровували на вироблення і збільшення політичної міці нашого народу.

Було б глупотою вірити, що нова Європа, а також новий світово-політичний уклад зможуть заіснувати одного дня, як на знак падаючої ворожбита. Старий світово-політичний уклад, якого Європа, що паде, являється тільки складовою частиною, увійшов в затяжну кризу, що не скінчиться скорше, заки не потріскають всі спійла, що його лучать в одну цілість. А коли так, так тоді всякий нормально думаючий українець мусить витягнути всі консеквенції з того. Це значить, що боротьба українського народу за свою державність, за своє місце в світі, мусить проходити в умовах цієї кризи.

Чого хоче Німеччина й Італія? Небагато, тільки таких просторів, що дозволили б їм зовсім свобідно жити, не будучи залежним ні браком сировин, ні хліба, ні стиснутим браком простору для надміру населення, що безнастанно зростає. Крім того треба їм ще на суші і на морях добути стратегічно корисні пункти, що забезпечували б їм їхню

здобич. У висліді вийшлиб "трохи" надрізані англійська, французька та московська імперії і життя старого світово-політичного укладу було б врятоване через його не дуже то основну перебудову. Така була менш-більш неписана програма "пролетарів" славетної сімки найпотужніших народів старого світово-політичного укладу.

Те, що цю програму не погодились в Європі ні Франція, ні Англія, ні СССР — це доказ, що домагання Німеччини та Італії, хоч і не загрожували розвалові старого світово-політичного укладу, то проте в старому світово-політичному укладі пересували скиптр першенства на європейському ґрунті в руки Німеччини та Італії. І тут вже без війни не могло обійтися: Це ж не йшло здійсності про сам життєвий простір ні Німеччини, ні Італії без огляду на те, в яких межах він був начеркнений, а про "бути чи не бути" Англії і цілого блоку держав на гегемонному становищі у світі. Власна сила німецького та італійського народів перевищас силу англійського народу і всіх державних народів, що належали до англійського систему миру. Те, що не допускало німецький нарід до світової гегемонії в Європі, так це такий поділ світа, завдяки якому Німеччина могла стати сильно на обі ноги, раз із браку сирівців, другий раз³ браку потрібної їй простору під колонізацію, третій раз не маючи змоги виплисти свобідно на води океанів ні вийти на широкі шляхи Європи та Азії. Так отже війна, що спалахнула на заході Європи з кінцем серпня 1939 за право і місце свобідного життя між європейськими народами "пролетарями" а багатими посідачами, якого то світа виразником стала Англія, зараз на другий день незалежно від волі ініціаторів замінилась у війну за цілко-

вирішення старого світово-політичного укладу. Але з тим заміром вона не починалась.

Так у нутрі старого-світово-політичного укладу повстала криза, яку не має сили закінчити ні одна з воюючих сторін. Народи багаті, посідачі, на чолі яких інтересів стоїть Англія не мають сили згасити бунт народів "пролетарів". Народи ж "пролетарі" знова самі не в силі довести свою боротьбу до кінця, ціль її стала дальша а навіть інша, чим перед початком війни. На шахівниці почав пересувати фігури новий гравець, що до певного часу тримавсь осторонь, як кібіц раз одної то знова другої сторони. Маємо на думці тут Москву. До того всего процес розкладу старого світово-політичного укладу вміщується активно Японія і Сполучені Держави Північної Америки. А суперечність інтересів між всіма гравцями, без огляду на те чи вони союзники чи вороги, ще більше заплутує і так заплутаний клубок розв'язки питання перебудови старого світово-політичного укладу.

Кожний з нас прекрасно знає, що в програмі ні одної з воюючих сторін не має місця для нас, як народу, що числить на своїй території понад 60 мільйонів населення, з того ж на українців припадає 50 мільйонів. Але тим не менше ніхто тверезий з нас не стане легко-важно ставитись до цього всего, що зараз проходить у світі. Навпаки - ми українці процес розкладу старого світово-політичного укладу вітаємо як нагоду, що полегшує нам визволитись з під всякого чужого панування.

Це зовсім зрозуміло, що перший удар старому світово-політичному укладові сил могли завдати тільки народи, що мали до того всі засоби, це є народи "пролетарі" з старого кола вільних народів. Але смертельний удар йому можуть нанести тільки ті народи, яких

сила не вицербилася у першому ударі, в яких містяться моральні й матеріальні сили, "доби жити в дійсності повним, незалежним життям. Ці народи, з поміж яких в Європі є першим український народ, жили далеко за старим колом вольних народів. З їх сили творили панівні народи основну силу свого світа праці й боротьби. В їхніх руках і опиниться у висліді зброя, яку видасть їм старий світ, втягаючи їх у свої внутрішні суперечности.

Народи "пролетарі" з старого кола вольних народів мають всі дані до того, щоби відчинити шлюзу у греблі, що спинила біг ріки їхнього життя. Ця сама гребля спинила також живі сили і інших народів, що до цього кола не належали, між ними і сили великого українського народу. Отже ж сам факт відчинення шлюзи ми вітаємо, але та вдячність до тих, що натиснуть підойму не може бути аж так велика, щоби ми дали спинити свій біг новим спущенням заставок у старій греблі. В нашому інтересі є натиснути прірву так, щоби вирвати заставки разом з старою греблею.

В існуючу світово-політичну ситуацію, яку ми очеркуємо як довголітню кризу старого світово-політичного укладу, входить Україна з своєю власною українською концесією політичного укладу в Європі та Азії. І хоч ми, українці включуємось у боротьбу за новий світ по стороні народів "пролетарів", то проте застерігаємо собі вітну зовсім руку на кожному випадку. Ми свідомі того, що остаточна кристалізація української революційної думки та захоплення нею найширших кругів українського народу буде проходити в умовинах кінцевої фази розрухи

старого світово-політичного укладу, що буде розграватись на нашій території і в обсягу нашого життєвого простору. Ми знаємо, що війна що розпочалась в 1939 р. на заході Європи це в дійсності війна за переміни на сході Європи, а саме тут живе великий український народ, а саме тут існує від віків його територія.

Наша концепція нового укладу сил в Європі та Заході Азії це ніякий шаблон наперед вирахований і точно що до міліметра вичеркнений. Він буде укладатись в залежності від того, які сили і скільки їх виступить на поверхню життя. Для нас найважливіше, щоби ми виступили, як чинник вповні суверенний. Тому ми українську революцію не ставимо на вузькій платформі відірвання від московської імперії, обмежуючи її діяння виключно до української території.

Ціллю української революції пересунути політичний центр на просторах, що їх займає московська імперія, з півночі на південь — з Московщини на Україну при цілковитій політичній перебудові простору, що його займає московська імперія, на засаді вповні суверенних держав і таких же союзів народів сьогодні поневолених Москвою.

Ми свідомі того, що можуть зайти менш або більш тривалі часова обставини, що не дозволяють захопити владу українському народові на цілій українській території. Це не важно. Важно, щоби ми могли на перших порах творення української держави створити українську державу на українській території, що з приводу своїх багатств, числа населення, геополітичного положення була б в стані стати останнім валом, за яким українська революція нашла б охорону і звідки ми могли б зачати знова наступ.

Такою частиною українського простору є землі від лівого берега Дніпра аж до Волги з Донбасом, як базою української революції на українській землі. і на просторі московської імперії поза Україною. На тому просторі, вразі коли б ми мусили уступити перед переважаючою ворожою силою, повинна би стати свій "азиль" українська збройна сила, революційний штаб, що муслиби хвилево уступити з західних областей української землі. Тут горілоби далше вогнище української революції, під охороною української збройної сили, під охороною української держави до часу, в якому український нарід бувби в стані створити політичну суверенність цілої української землі.

Така постановка це одинока заорука, що революція українського народу увінчається повною побідю, що українська раса, українська людина стане вповні свобідною у своїй праці й боротьбі. Але рівночасно вона вимагає від нас великого зусилля, великої напруги волі, щоби ми були в стані поконати всі перешкоди, що стоять на шляху до здійснення цілі українського народу. Передусім муσιμο правильно розаязати питання розбудови організаційної сітки, та охоплення нею так українських, як і неукраїнських мас, що находяться на просторі від лівого берега Дніпра аж до Волги. Безперечно, що це не звільняє нас від революційної праці в цілій Україні і в цілому нашому життєвому просторі між Балтійським, Чорним і Каспійським морями. Але передусім ми муσιμο вміти розаязати правильно національне питання між Доном а Волгою, керуючись виключно нашою революційною діяльністю. В ніякому випадкові через це нічого не втратимо. Ні тоді як вдається нам здобути владу на ці-

лому українському просторі ні тоді, коли ми були б змушені обмежити^{ся} на якийсь час до східних областей українського простору. Засала нашої політики є того рода, що коли б ми мусли деколи відступити на час з частини української землі, то ніколи ми не відступимо з лівобережжя.

Сама вже доля поставила нас на пост авангарду віск невдоволених, всі поневолених визискуваних і винищуваних народів московської імперії. Тут живе около 60 мільонів українців з чого на українські землі припадає більше чим 50 мільонів. Сама УССР числить тепер около 38 мільонів українців. У УССР одначе ще не вся українська земля у московській імперії. А де Курщина, Вороніжчина, Кубанщина?

Основну силу червоної армії, її найкращі частини творить Москва з населення української землі. Це дуже важний елемент. Під час революції українська земля може виставити около 5 мільонову армію. Українська земля дає понад 35% продукції хліба московській імперії, понад 70% вугілля, заліза, понад 30% людської сили. Довголітня боротьба основних мас українського населення з більшовицькою Москвою безнастанно зривали всі господарчі, всі суспільні, всі політичні плани Москви, що були обчислені на те, щоб збити^{ся} нижком злити всі поневолені народи у московському морю. Негативне ставлення України до Москви змушувало її відкинути геть маску більшовицького інтернаціоналізму і взятися до того, щоб силою втокмачити українцям та всім іншим поневоленим народам, що московський нарід є перший нарід на світі.

Особлива відвічальність паде на український нарід за успіх революції поневолених народів московської імперії. На українців

звернені очі понад 70 мільйонів населення московської імперії немосковського походження яким ми мусимо допомогти відчиститись від довговікового налету московської культури, пропаганди, свідомого одурювання під ширмою науки, а врешті з прибиття морального, яке мається в наслідок довговікового терору.

Ми, українці, ніяк не можемо зєзнаватись, мовляв: ви татари, грузини, білоруси, вірмени — вам же ність числа, прийдіть і поклоніться нам, бо нас є 60 мільйонів, бо в нас вся правда, бо ми з приводу об'єктивних умовин є авангардом усіх поневолених Москвою народів у їх боротьбі за повне визволення. Ні, це не наш шлях, не наші методи.

Свою провідницьку роль ми доведемо тим, що завсіді і скрізь будемо стояти у перших лавах боротьби з московським паразитним імперіялізмом. Це особливо треба підчеркнути, коли говориться про землі інших поневолених народів московської імперії.

Що року виселює Москва сотні тисяч найкращого українського елемента у далекі простори своєї імперії на землі народів Центральної Азії, Надволжанщини і тп. Різькові частини формовані переважно з українців стоять далеко від української землі на сторожі цілості московської імперії. Все це є обчислене на знищення українського народу, на ослаблення його відпорності. Вівночасно хитра політика московського імперіялізму, намагаючись нищити українців, уживає їх до нищення інших собі підкорених народів. Але це може їй вдаватись так довго тільки, доки революційна свідомість не охопить собою українські маси. Ми не страчимо можливості боротьби в ніякому випадку.

кові. Треба тільки зміти розпочати боротьбу в нових, накинених нам ворогом умовах.

Скрізь так, як український нарід, поневолені народи є невдоволені з панування Москви. Отже ж скрізь ми українці можемо найти прекрасне поле до революційної праці над знищенням огидної тюрми народів. Скрізь і при кожній нагоді, починаючи від Далекого Сходу, аж до західних границь московської імперії, ми маємо сотні тисяч можливостей втягнути мільйони невдоволених до зорганізованої боротьби з режимом Москви.

Це одна сторінка медалі. А друга так це те, що на українські землі Москва насаджує осадників з земель інших підбитих народів. Чи маємо невпинною ворожнечою до цих, нікому невинних, людей, зробити з них яничарів панування Москви? Ніколи у світі. Це була б глузота, що могла б нам принести не мало шкоди.

Ми неговоримо тут зараз про жидівський нарід, яке то питання треба буде нам розв'язати окремим порядком. Ми знаємо, що до тепер жида були в своїй масі очні з найбільш лютих ворогів розвалу московської імперії взагалі, а створення української держави зокрема.

Далше, коли йде про військові гарнізони в Україні, так вони дуже часто складаються з елементів рекрутованих з земель інших поневолених народів. В інтересі нашої революції є в час зриву народніх мас України перетягнути ці елементи зо зброєю на сторону української революції, заки наспіють в Україну українські полки з над льодового Океану, з азійських тросторів, з Далекого Сходу.

Українець виселений з України в Центральну Азію, на Сибір на Далекий Схід, чи у Фінські землі, не попадає в війну.

Навпаки -- розглянувшись в середовищі, розпочинає даліше свою революційну роботу, втягаючи в неї місцевих актив, з яким разом веде масову освідмлюючу та організаційну роботу серед автохтонного населення. Він старається освідомити автохтонів з цілями української революції, яке не має ніяких загарбницьких цілей супроти ніодного з поневолених Москвою народів, бо і що ж може дучити Україну з Фінським чи естонським народом, як не спільний інтерес в боротьбі з одним і тим самим ворогом? Свідомість потреби спільної революційної акції у всіх поневолених народів московської імперії, та зорганізування на міснях революційних сил і звязання їх з революційним центром України у тісній політичній співпраці, ось завдання, що стоять в першу чергу перед українським активом, що знаходиться поза Україною в московській імперії.

Не менш важним відтинком революційної праці є т. зв. російський народ, що його московська статистика налічує верх 99 міл. Ми не маємо чого страхатись цієї цифри. Понад 20 міліонів з цих 99 це мовно напівзасимільовані українці курщини, Вороніжчини, Донщини, Кубанщини та інших областей московської імперії. Їх ми мусимо втягнути до боротьби за українську справу й це є завданням нашої революційної чести й обов'язку. Так само мається справа і з кожним поневоленим народом московської імперії, і ми, якщо тільки знаходимось на його території, мусимо так само взятись за ревіндікацію вкрадених Москвою душ усіх поневолених народів.

Не завжди кожний активний українець-революціонер може мати нагоду увійти в ряди революційної організації, не завжди організований член, коли його обставини

змусять до цього, може налагодити контакт з своєю організацією, але ніколи і в ніякому випадкові не сміє ніхтодин чесний українець понехувати обротьби з Москвою.

Ссь чим ми відстоюємо наше авангардне місце в еволюції поневолених Москвою народів. По́за нами на території московської імперії не має сили, щоби могла виконати це історичне завдання. То значить, коли ми його не виконаємо, ніхто його не виконає і знову покриє Україну ганьба і сором чужої неволі.

Розгортаючи нашу революційну боротьбу з Москвою в цілій її імперії, ми підготовляємо рівночасно на час як московська імперія провалиться життєвий простір для цілого українського народу, що одноким може стати рішачим чинником політичним, господарчим та культурним на просторі від Льодового Океану до Середземного моря в Європі, а до Індійського Океану в Азії. - Зазначуємо ще раз і ще раз, що гегемонну роль українського народу на тому просторі ми не розуміємо, як роль асимілятора черемісів чи башкірів, а як справжнього творця ладу й миру, який дасть змогу вповні виявитись всім здоровим первням поневолених сьогодні народів московської імперії.

Коли йде мова про українські землі то тут передусім мусить пройти основна підготовка населення до зриву і цих всіх велитенських завдань, що стоять перед українським народом. Українська земля це серце й мозок революції всіх поневолених народів московської імперії. То не значить, що революція в м. імперії мусить обовязково спалахнути вперше в українській землі. Вона спалахне там, де до цього будуть найбільш пригожі умовини. Справа в тому, щоби таку нагоду

ми не прогавили, як в 1917 р. через брак революційної підготовки основних мас українського народу. Період революційної боротьби, сам зрив, це є час творення підвалин української суспільної ієрархії, час в якому вивсянється, хто кому має приказувати, а хто кому підлягати.

Ми мусимо пам'ятати, що доки ми не допоможемо поневоленим народам створити свою революційну силу, доти не можемо мати ніякої за поруки, що Москва заперестане нас душити і грабити, доти український нарід не досягне повної політичної суверенності. Це диктує нам не що інше, тільки простий "хлопський" розум революційної доцільності. Правда є ще один шлях теоретично можливий. А іменно боротьба у московській імперії за що раз то більше значення українського національно-політичного чинника на зразок боротьби, яку колись перевів московський елемент будучи під татарським пануванням тобто доки дець колись не настане час на якусь нашу "куликівську" битву з Москвою. Та в існуючій європейській політичній кон'юктурі, виходячи з геополітичної дійсності України, це є неможливе. Память про Андрусів наказує нам відкинути цей шлях.

Сказано вже вище які вимоги стануть українська революція до чинника провідницького в українському народі. Одиначе тут мусимо в'яснити, щоб уникнути непорозумінь, що чинник провідницький це не тільки сама революційна організація українського народу, а всі українці, що скрізь на місцях, так або інакше стоять в першій лаві українського невдоволення з існуючого політичного, соціального, економічного й культурного стану на українській землі. Вони те-

пер розпорошені політично й світоглядом, ведуть перед у безшабашній боротьбі українського народу за своє існування, не маючи іншого керівника, як свій людський інстинкт, не знаючи іншого світогляду, як своє безапеляційне "ні" відносно цілої дійсності в Україні. Ця верства це безпосередня база, на якій мусить спретись революційна організація, це почва, з якої вона виростає. Цій верстві прийдеться в час зриву скрізь на українській землі бути виразником волі й влади українського народу. Верства ця, цей другий щабель у суспільній гієрархії українського народу не є означена мастковими цензом, її означає тільки українське походження та активна постава до справ цілого народу. Це так би сказати підстаршини у суспільній структурі українського народу.

Про цей елемент нам треба особливо дбати. У безпосередній боротьбі, яку веде революційна організація українського народу, цей елемент мусить найти своє місце. Не треба забувати, що це є одинокий резервуар людської сили, з якого може черпати поповнення своїх кадр й на раунок якого зростати чисельно революційна організація, що є найвищим щаблем у суспільному устрою, що його несе українська революція, силою того, що в її рядах є зібрані найбільш випробувані одиниці й свідомі у боротьбі за національні інтереси українського народу.

На самому найнижчому щаблі суспільної гієрархії стоять ці всі українські елементи, що їх треба менш більш основно чистити від налету чужинецького панування, скалічені асиміляційною політикою займанця, елементи, яких поразило чуже панування. Нище від цієї верстви знайдеться вже тільки явно неукраїнський елемент, що знайдеться в межах майбутньої української держави. Цей елемент

якщо буде жити в Україні й працювати на дозволенних відтинках життя українського народу, буде мати право на українській землі до заробітку, який влада українського народу визнає справедливим.

Завданням українських організованих революціонерів є зібрати довкола українського революційного прапора весь актив українського народу. Це є перше завдання, що йому мусимо виконати тільки через цей актив ми зможемо промовити до як найширших мас українського народу. Однією політичної думки, свідомість цілей української революції буде чинником, що в духовій площині зорганізує ввесь націоналістичний а актив села і міста, дасть йому свідомість цілі й перспективу у боротьбі з дня на день аж до нашої побіди й створить базу під фактичну політичну, суспільну, економічну й культурну організацію цілого українського народу. Рівночасно з тим революційні методи масової боротьби дадуть можливість цьому активові заправлятись до керівної ролі й тим самим створять скрізь на просторі діяння української революції готовий апарат, що творитиме українську владу на місцях, коли вестиметься збройна боротьба за українську державу.

Масова боротьба як страйки, демонстрації, партизанка цивільного населення получені³ рівночасними спробами масового ламання військової дисципліни у гарнізонах, перетягнення військових відділів на сторону страйкуючих, демонструючих, чи партизан, буде мати значення, крім ослаблюючого владу займанця де й значення політичної школи для того елемента, що йому прийдеться в першу чергу творити руштовання української державности.

Ми не можемо забувати, що наша боротьба за українську державність не буде проходити, як середньовічний турнір при співучасті свідків, що будуть пляхетно придивлятися з боку. Небезпека дістати ножом в спину ні на мент для української революції не перестала бути актуальною. І нам треба до цього надзвичайної чуйности заправити цілий український нарід, а переудсім той елемент, який ми зогляду на його ролю, називаємо національним активом. Через українську землю можуть проходити різні армії, сама Москва може змістити ще передостаточним розпадом її імперії своє політичне, соціяльне чи світоглядове обличчя. Але ми мимо всего мусимо встоятись у боротьбі й виграти змагання, що тягнеться віками, щоби розпочати вже гру гідну великого і сильного народу на світових морях і континентах.

Ми не можемо забувати того, що не тільки тоді, як в нас буде вже своя держава, але й в час революційного зриву і масової боротьби українського народу за свою державність, нам треба буде не тільки війська, але й армії праці. В час як йтиме громадянська війна на просторі засягу української революції, в час як йтимуть бої з зовнішнім ворогом, наші фабрики, наші заводи, особливо ці, що служать цілям оборони, мусять йти без перебою.

Серце української промисловисти тепер на Запоріжжі, Керчі та у Донбасі.

Без повного опанування і революційного zorganizовання українського робітництва Донбасу Керчі та Запоріжжя ми не можемо навіть мріяти про побіду. Село дасть українській революції хліб і основну силу нашої армії у людському складі, місто дасть нам зброю, засоби комунікації, нафту та вугілля, без чого ми не можемо сьогодні вести збройної

боротьби.

Інтереси міста й села це один інтерес української землі. — українського народу. В українській державі між містом а селом українським не буде суперечности. Скрізь господарем і власником буде один і той самий нарід — нарід український, що поведе свою господарку своїми власними руками в особі найкращих борців за потугу і багатство України.

Перед нами стоїть тепер на першому плані завдання поширення революційної свідомости серед українського населення України. Рівночасно з тим мусять йти наша організаційна праця. Треба пам'ятати, що без революційної організації активу міст і сіл українського народу буде неможливо не то що усмішно перевести, але навіть викликати революцію. Революційна організація плюс масова свідомість цілей української революції дає можливість розгорнути невгасаючу боротьбу з чужинським пануванням, аж до зриву а відтак через зрив до остаточної перемоги українського народу — до створення української влади на українській землі. Було б глупотою, коли б ми українські революціонери намагались кинути безборонні маси українського села й міста проти узятого до зубів ворога. Ми не забуваймо, що усвідомлення українського народу в дусі революційної думки буде вносити розклад у армію найздника, в якій є українці, те саме станеться із цілим державним апаратом.

Масові виступи українського робітництва, українського селянства, української студіюючої молоді, дадуть ворогові сильного удару, а українському народові допоможуть перемогти, що до своєї сили.

В час воєн, що далекі ще до скінчення, Москва потребуватиме за всяку ціну внутрішнього спокою. На масове нищення населення вона собі чим далі тим менше буде могла дозволити. Зрештою переселення з України українського населення не дасть їй заперук, що український нарід можна обезброїти. Як широка і довга московська імперія ^{годує} скрізь іскра бунту і невдоволення, до якого може дойти олига український елемент виселений з України.

Домагаючись знесення неавтономних загрозок на сільсько-господарчі продукти, домагаючись віддачі сільсько-господарських знарядь і машин з МТС на власність колгоспам, домагаючись свободи для колгоспів у розпорядженні добутками своєї праці, ми створимо собі широкую й певну базу прихильності в нашому селі. А коли додати до того домагання цього села до повної самоуправи політичної, економічної та соціальної, себто повної незалежності села від московського панування, насильства різномірних наставників та партійної контролю, то тоді перед нами розгорветься цілий фронт боротьби українського села на сільському відтинку за суверенність української держави.

На відтинку міському ми ставимо перед українським робітництвом умовою та фізичною праці обов'язок боротись за право розпоряджатись всіма, на українській землі існуючими, промисловими засобами продукції і продуктами своєї праці. Ми домагаємось, щоб українські робітники умовою праці могли зовсім вільно розпоряджатись школами, театрами і кінами, бібліотеками, радіом та пресою на Україні.

Треба пам'ятати, що наш фронт боротьби на селі такий же у місті це одноціле око. Без села нема певної перемоги, без міста не

може бути мови про те, щоби побідили. Тому так наше місто мусить вміти увязатись в боротьбу на сільському відтинку, як наше село мусить вміти допомагати місту у боротьбі на його відтинку.

Українцеві робітникові не може бути байдужим чи на Україні лишаться всі ці сільсько-господарчі продукти, які грабить щорічно Москва без всякого спасибі - чи вони підуть у шлунок чужинців.

Так само не може український селянин байдуже відноситись до того, чи вся руда чи нафта, чи все вугілля, яку забирає щороку Москва лишиться в Україні, чи піде в московські руки.

Так і ще раз так! Нам треба матеріяльних скарбів. І український нарід слава богу їх має подостатком. Тільки він мусить їх вирвати з рук своїх грабіжників та експлуататорів.

Так нам треба багатств на те, щоби ми могли генівві нашої раси постройти такий храм, що бувби гідний його величі й задуму.

Український нарід не гадає вести буденного життя самих тільки хліборобів та пастухів. Перед ним стоять отвором шляхи Азії, Європи та Африки. Нам треба велитенського промислу, а до цього ми маємо всі засоби в українській землі, щоби ми могли узброїтись, як слід економічно, мілітарно та культурно на тому перехресті шляхів, на який доля поставила нас.

І тому ми кличемо цілий український нарід до боротьби, бо наша боротьба це ніщо інше, як боротьба за саме щастя українського народу. Досить довго вже ми працювали на других, доволі довго нашою працею дороблялись чужинці.

Ми вище вже визначили міжнароднотло, на якому проходить далше буде прохолити українська революція аж до свого побідного кінця.

Тим тлом є загальний розгартіаш у старому світово-політичному укладові сил, що потриває довгі роки сакі остаточно оформиться новий порядок річей між народами Європи та цілого світа взагалі.

Український нарід у старому світово-політичному укладі, як чинник зловні і під кожним оглядом революційний не може дозволити, щоби човен його долі несли бог-зач, куди розбурхані хвилі моря історичних націй, обмежуючись до порядкування внутрі свого човна.

Внутрішня політика немає нічого спільного на меті, як тільки те, що приспособити наші сили до того, щоби ми відстояли наше місце й своє право у змаганнях з зовнішними, чужими нам силами.

Фронт нашої боротьби є тепер наскрізь протимосковський. І він в основі своїй таким буде, доки московська імперія не впаде безнадії на воскресення.

Але кінець кінцем наш змаг з Москвою не відбувається ні у сфері платонівських ідей, ні на якійсь іншій, чим наш глоб, земський, планеті. Ми знаємо, що ніодин з великих європейських народів не ставиться байдуже до простору, що його від віків займає український нарід.

Ми знаємо також, що між більшовицькою Москвою а цілим світом держав та народів лежать такі суперечности, які могли б бути зліквідовані тільки у двох випадках. Перший випадок заіснував би тоді, коли б більшовицькій Москві вдалось построїти один світовий СССР, що обіймав би цілу кулю земську, а до того вона була б в силі зліта всі на-

роди в один -- розуміється, цим одним народом був би народ, що видав з себе Леніна, що перший зробив в себе "соціалістичну" революцію. Другий випадок заіснує тоді, коли московська імперія перестане існувати.

Перший випадок це утопія, якої здійснення вбило б людське життя, тому він не заіснує. Але більшовицька Москва тим не менше його здійснює і буде аж до свого кінця здійснювати.

Третій випадок, як певна відміна першого, що є можливий, це зміна режиму у московській імперії з московсько-більшовицького на якійсь московсько-націоналістичний. Ця зміна однак це була би тільки заміна однієї маски московського імперіялізму на іншу, при рівночасному зменшенні простору, що його намічує включити в склад своєї імперії московський імперіялізм. Для Європи, Азії та Америки це в дійсності була б ніяка зміна. Москва дала б собі добути доступ до Атлантики через Фінляндію, Швецію та Норвегію, до страченої нею раз за неї гроші Аляски в Америці, а кінець кілцем до оволодіння Китаєм та Індіями в Азії. Тоді вужа політична програма комінтерну стала б максимальною програмою "нової" Москви.

У змаганні Москви з сусідніми державами, границі її можуть посуватись в Європі раз на Захід то знова вертатись на Схід. Така справа знов же ніяк не всилі наблизити нас, українців, до нашої мети.

Завданням нашої зовнішньої політики є відстояти для українського народу на першу пору нашої державности такий простір української території, як де ми вже сказали, який буде можливо задержати з тим запасом сили, яким розпоряджатиме в той час українська революція у боротьбі з Москвою і тими європейськими силами, що хоч і ворожі Москві,

то проте відносно України мають свої окремі політичні рахунки та плани, що не покривають ся з нашими.

Хай нас Бог боронить, щоби ми розпочинали боротьбу нараз на кілька фронтів, щоби ми ввели в український нарід у якийсь новий трикутник смерти. В нашій політиці не можемо керуватись ніякими іншими сантіментами, як тільки одним відчуттям і розумінням політичного інтересу українського народу.

Війну Москви на Заході ми розцінюємо виключно, як одну з найбільш сприяючих нагод щоби поширити свідомість революційну серед українського народу, щоби zorganizувати його актив, щоби захватити зброю з ворожих арсеналів, фабрик та складів.

Українську державу може створити виключно тільки українська революція, що своїм засягом обійме московську імперію, а впливом цілу культурну та політичну Європу.

Ці цінности, що їх несе український нарід у скарбницю людського роду є так великі, що ми у своїй політиці не можемо руководитись ніякими "західньо-європейськими" ні зякими іншими пересудами. Ми боремось за українскість України а не за "західньо-європейскість".

Для нас поза Україною немає другої такої цінности, що варта була б нашої крові й нашого життя.

Нашій політиці ми даємо завдання творити в кожних умовинах можливости суверенного існування і розвитку для українського народу. На все інше мусить вона бути сліпа і глуха.

Тільки українська територія, як база української суверенної держави може дати запоруху суверенному існуванню і розвиткові українського народу, може дати запоруху і соборности всеї української землі. Але це

не значить, що який небудь кланоть української території може стати базою української державної суверенності. А саме той тільки той, що криє в собі достаточну скількість земних багатств та української людської сили, що має зогляду на політичні цілі українського народу найкраще геополітичне положення. Таким простором є Лівобережжя аж до Дону і простір від Дону до Волги, як ми це вже вже сказати.

Захід нам не пропаде в ніякому випадкові. Тут йтиме безпестанно процес ферментації через цілі десятиліття. Натомість тихий вулкан жовтої раси може залити нам вже в недалекій будуччині наш шлях у Центральну Азію. Помилки Святослава Завойовника ми не можемо в ніякому видксі повторити. Це значить, ми мусимо укріпитись на нашому Сході скорше заки вирівняємо свої рахунки на нашому Заході. А вірити в те, що ці простори без нашої допомоги, без нашої праці були б в стані стати ізолятором між українською землею а експанзією жовтої раси, як також гадати, що цогнивароча московська імперія, після створення української держави могла б нас оморкити перед ударом зі Сходу, обороняючи тут свій стан посідання в явним політичним безглуздям.

Зовнішньо-політична акція української революції затим розпадається на два сектори, сектор нашої зовнішньої політичної діяльності внутрі московської імперії поза українською землею і на сектор, якого тереном діяння є в першу чергу Європа а дальше цілий світ. Коли йде про московську імперію то тут ми ставимо собі за ціль довести всі поневолені Москвою народи до політичної співпраці з революційною Україною. Поза межами московської імперії завданням нашої політики є йти з кожною протимосковською силою неможливо від конформізму. А то проти

Москви, з тим ідемо і так довго, як довго цей чинник світової політики є у таборі противному Москві. В час нашої революції ми завжди будемо поспирати ті світово-політичні сили, ті держави і ті народи, що з політичних розрахунків будуть ставитись прихильно у власному інтересі до справи повстання на південному Сході Європи над Чорним і Каспійськими морями суверенної української держави.

Властиво доперва від тоді рахується для українського народу час широко розгорненої активної світової політики. Це буде час, коли український народ вступить основною своєю масою у збройну боротьбу за своє суверенне життя. До того часу вся наша зовнішньо-політична діяльність поза межами московської імперії мусить обмежитись до пропаганди заєднань і цілей української революції і у правдивому розумінні черговости подій у боротьбі, яка йде поза московською імперією за збереження і за знищення старого світово-політичного укладу. Це є потрібне на те, щоби ми ніколи не заграли на сліпо "стихійно" із заязаними очима. Це є потрібне, щоби ми не створювали собі політичних ілюзій з місяцями чи навіть з року на рік.

Творення держави це недовторна імпровізація. Але тим не менше ця імпровізація вимагає також волевої напруги нашого мозгу. А навіть не будемо далекі від правди, коли скажемо, що від волевої напруги нашого мозгу залежатиме дві третих нашої виграної, решта припаде на почування та "стихійність".

Кожну нагоду зовнішньо-політичну ми мусимо використати на те, щоб збільшити свою силу на нашій землі і на просторі засягу нашої революції. Кожне збільшення нашої сили ми мусимо ужити до відповідного натиску у напрямі зовнішньо-політичному, щоби здо-

бути нашому народові більше простору, багатств і можливостей для нашої духовної творчості.

Будучина України над берегами Середземного моря на півдні, на сході і південному Сході у Центральній Азії та над берегами Індійського океану на півночі над Балтиком.

В осередку цього простору бється тепер серце майбутньої потуги України — український нарід, що заняв територію на просторі Каспійське море, гило Дунаю, Карпати на півдні, Сян-Буг на заході, Волга на сході до 52° північної географічної ширини на півночі.

Тут на тому просторі призначено нам — українцям революціонерам — підготовити основні кадри нашої революційної армії, ядро у української революції в цілій московській імперії. Тут ми мусимо закласти кріпкі підвалини під майбутню українську потугу — першу українську державу.

Кинувши оком на карту оттого вужчого життєвого простору українського народу, ми бачимо, що найбільш непевна, найбільш відкрита є наша північна границя, оскільки можна так назвати подуману лінію географічного рівнолєжника.

На тому відтинку наша зовнішньо-політична діяльність мусить скеровуватись на розбиття штучного політичного твору, яким є т. зв. "великоруський нарід". Цей "великоруський нарід" складається в дійсности з двох північно-словянських народів — з народу з центром у Новгороді Великому і з народу з центром у Москві — дійсного "великоруського" себто московського.

Таким робом в нас на північній границі заіснували б що найменше три державні тво-

ри, третій державний твір творили 6 народи т. зв. Ідель-Уралу.

Ця проблема вимагає окремої розробки нашої політики на науковій базі.

Геополітичне положення України визначають, як ми вище згадали, три моря Балтійське, як лучність з Атлантиком, Чорне Море як шлях у море Середземне та Каопійське Море, як запорука доступу до Індійського Океану, також наші найближчі сусіди на нашому Заході, Півночі, Сході та Півдні. І хоч поки не існує українська держава не маємо з змоги здійснювати всеціло закону своєї землі у міжнародньому масштабі, встановляючи лад між народами Азії та Європи на схід, захід, південь і північ від границь нашої землі на цілому нашому життєвому просторі,

то тим не менше, базуючи політику нашої революції на геополітичних законах нашої землі, ми автоматично включаемось у світово-політичні процеси. Геополітичне положення України мусить мати вплив на формування нашої революції, на її характер, на стратегію, на її політику.

Або українська держава стане відразу широко обома ногами на землі, або її взагалі не стояти, коли ми хотіли би вибрати шлях через еволюцію віг напів чи у трьох четвертих залежної від чужого чинника "держави" до Суверенної Української Держави.

-!-!-!-!-!-!-!-!-!-!-!

-!-!-!-!-!-!-!-!-!-!-!

-!-!-!-!-!-!-!-!-!-!-!

